

proleter devrimci

AYDINLIK

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

SAYI 35
23 MART 1971
100 KURUŞ

Bir gerici iktidarın yerini diğeri alabilir ama

Devrim Ateşi Söndürülemez!

Muhtıra, reformcu subayların baskısıyla verilmişti. Ancak, tekelci sermayeye en sadık güçler, bir manevrayla şimdilik gerici parlâmentoyu kurtarmış gözüküyorlar. Geçen hafta, en gerici güçlerle reformcu burjuvazinin siyasi temsilcileri arasında, çetin bir mücadele oldu. Bu mücadele esas itibarıyla parlâmentonun varlığı etrafında cereyan etti. Ordu içindeki bazı subayların temsil ettiği burjuvazinin reformcu kesimleri, tekelci sermayenin ve toprak ağalarının hâkim olduğu parlâmentonun kaldırılmasına yöneldiler. Buna karşılık, faşist bir diktatörlük plânlarından vazgeçmeyen en gerici mihrak, bu durumda kendileri için bir mevzi olarak gördükleri gerici parlâmentarizmi şimdilik korumayı başardılar.

Geçen sayımızda şöyle demiştik:

«Emperyalizme en sadık güçler... reformcu eğilimin ağır basması halinde, onun içine de sızabilmektedir. Esasen tekelci sermaye, iktidarının tehlikeye düşmesi halinde bir çok ülkede orta burjuvazinin reformcu atılımını destekleyebilmekte ve ona hâkim olmaktadır.»

Muhtıranın verilmesinden sonra, muhtıranın verilmesine yol açan reformcu güçler bir an ağır bastı. Ancak, daha başından itibaren, büyük burjuvazinin gerici siyasi mihrakının temsilcilerinin de, ordu içindeki reformcu güçlerin önüne geçtikleri görüldü. Bu gerici unsurların engelleyici ve zaman kazandırıcı faaliyetinden de yararlanan büyük burjuvazi, kısa zamanda toparlandı. İnönü, gerici parlâmentarizmin savunulmasında Sunay — Tağmaç — Demirel mihrakıyla birleşti. Bu, diğer hâkim sınıf partilerinin de desteğini sağladı. Buna paralel olarak, muhtıradan sonra teşekkül eden fiili komuta konseyine parlâmentonun korunması anlayışı hâkim oldu. Demirel'in muhtırayı **«Anayasa dışı»** olmakla itham eden konuşması, Sunay'ın gerici mesajı, İnönü'nün **«anarşiyi kaldıracak parlâmenter hükümet»** teklifi, kısa zaman içinde birbirini ilzedi. 15 — 18 Mart günleri arasında ordu içindeki bir kısım reformcu subayların tasfiyesine gidilerek, işbirlikçi güçlerin hâkimiyeti sağlamlaştırılmak istendi. Nihayet, tekelci sermayenin CHP içindeki temsilcilerinden Nihat Erim'e Başbakanlık teklif edildi. AP'nin yerine yeni bir iktidar formülü arayan tekelci sermaye, ortaya çıkan siyasi buhranı şimdilik bir koalisyon kurarak atlatma gayreti içindedir.

BUHRAN DAHA DA AĞIRLAŞACAKTIR

Hızla gelişen bütün bu olaylardan sonra buhran çözülmüş müdür? Hâkim sınıflar bir an için bir çare bulabilmiş gözükseler dahi, aslında buhran daha da derinleşmiştir. Türkiye'nin içine düştüğü iktisadi ve siyasi buhranın sebebi, emperyalizmin tahakkümü altında olan ülkemizde halkın işbirlikçi burjuvazi ve toprak ağaları tarafından sömürülmesi ve buna bağlı olarak, hâkim sınıflar içindeki çelişmelerin de gitikçe keskinleşmesidir. Bugün, buhranı doğuran ve derinleştiren çelişmelerden hiçbiri çözülmüş değildir.

Halkımız gene ağır baskı ve sömürü altındadır. Bu yeni hükümetin, işlerinden atılan ve sarı sendika çemberi içine hapsedilmek istenen, artan hayat pahalılığı karşısında ücretlerinin satın alma gücü her geçen gün düşen yüzbinlerce işçinin hiçbir meselesine çözüm getiremiyeceği herkes tarafından bilinmektedir. Ağa ve tefeci baskısı altında yaşayan milyonlarca köylünün bu yeni hükümetten beklediği hiçbir şey yoktur. Tekelci sermayenin baskısı altında olan ve yutularak yok olmaya giden şehir küçük burjuvazisinin dertleri, bu yeni hükümet altında devam edecektir. Ve bütün bunların yanısıra, bu yeni hükümete verilen halkın mücadelesini bastırma görevi, hâkim sınıflar ile geniş halk yığınları arasındaki çelişmeleri daha da derinleştirecektir.

Hâkim sınıflar içindeki çelişmeler de büsbütün şiddetlenmektedir. Orta burjuvazinin toprak reformu talebi kuvvetleniyor. Buna karşılık, toprak ağaları göstermelik de olsa bir toprak reformuna karşıdır. Beri yandan, büyük burjuvazinin bazı kesimleri ise, hâkim sınıfların yapacağı sahte bir toprak reformundan yana görünmek zorunda kalıyor. Zengin köylüler, toprak ağalarına verilen kredilerin kısılmasını ve kendilerinin kredi paylarının yükseltilmesini istiyorlar. Orta burjuvaziden gelen dış ticaretin devletleştirilmesi ve ikili anlaşmaların gözden geçirilmesi gibi talepler, tekelci büyük burjuvaziyle ve Amerikan emperyalizmiyle olan çelişmelerini keskinleştirmektedir. İthal malı fiyatlarının durmadan artması karşısında, büyük sanayicilerin bile dış ticaretin devletleştirilmesini kabul etmeleri beklenebilir. Bu takdirde ithalât, sanayicilerin ağır bastığı devlet kapitalizmi eliyle yapılacaktır. Diğer taraftan, büyümek ve mevcut tekelci sermaye oligarşisinin yerine geçerek yeni bir tekelci sermaye kadrosu meydana getirmek isteyen orta burjuvazinin gelişmeye müsait kesimleri, iktidar taleplerini arttırmaktadır. Menfaatleri yabancı tekellerle çelişen milli burjuvazi ise, büyük burjuvazinin tezgâhladığı Ortak Pazara karşıdır. Bazı sanayi odaları bu yönde seslerini yükseltmeye başlamışlardır. Kadrosunu bir kısım burjuva aydınlarının bürokratların ve subayların meydana getirdiği ve bir devlet kapitalizmi programı uygulamak isteyen hareket ise, çelişmelerin bir diğer tarafını meydana getirmektedir. Bütün bunların yanında, Akbank, Koç Holding, Has Holding, Iş Bankası vb. gibi tekelci gruplar arasındaki çatışma da şiddetlenmektedir. Emperyalist devletler ise, bütün bu gelişmelerden yararlanarak, Türkiye'deki nüfuz ve hâkimiyetlerini genişletme amacıyla, birbirleriyle rekabet halindedir.

İktisadi plândaki bütün bu menfaat çatışmaları, tabiatıyla siyasi plânda da kendini gösteriyor. Tekelci sermayenin uzun zamandan beri AP dışında yeni bir iktidar formülü aramakta olması, AP'deki çözülmeyi hızlandırıyor ve çelişmeleri keskinleştiriyor. Son Kongrede kısa vâdeli politik menfaatleri nedeniyle Demirel etrafında toplanan profesyonel AP politikacıları arasında AP den kopma eğilimlerinin hızla gelişmesi beklenmelidir. Çünkü AP hükümeti devrilmiştir ve onları Demirel etrafında geçici olarak toplayan politik ve iktisadi menfaat bağları önemli ölçüde kalkmıştır. Demokratik Partiye geçen kesimler, AP içinde bıraktıkları kalıntılarını da çekiyorlar. Faşist askerî diktatörlük yanında, tekelci büyük burjuvazinin diğer bir iktidar formülü olan CHP içindeki çelişmeler de ciddi çatışmalara yol açmaktadır. Çünkü orta burjuvazi ve küçük burjuvazi CHP içinde önemli ölçüde mevzilenmiştir ve bunlar, CHP'yi emperyalizmin Türkiye'deki tahakküm aracı olarak kullanmak isteyen büyük burjuvazinin temsilcileriyle çatışmaktadırlar. Hâkim sınıflar içindeki çelişmeler orduya da yansıyor. Faşist plânlar hazırlayan en gerici mihrakla reformcu güçler arasında ordu içinde cereyan eden mücadele köklüdür ve ortadan kaldırılamaz. Tam tersine: Son emeklilikler, tâyinler ve diğer baskılar, bu çatışmayı uzun vâdede daha da şiddetlendirecek niteliktedir. Bütün bunlara ilâveten, halkın gelişen mücadelesi toplumun bütün sınıflarını sarsmakta ve hâkim sınıflar içindeki çelişmeleri de şiddetlendiren baş etken olmaktadır.

→

Pasifizm ve Kuyrukçuluğu Yıkalım!

Şiddetlenen sınıf mücadelesi, Türkiye'deki her türden oportünist ve revizyonist kliğin maskesini bir kere daha indirdi. Çelişmelerin şiddetlendiği son buhran döneminde bu klikler pasifizmin batağına iyice saplandılar ve «burjuvaziyi ürkütmeyelim» teorisini savunarak burjuvaziyle işbirliği yolunda ilerlediler.

Bir burjuva aydınlar kliğinin hâkimiyeti altında olan TİP, son buhrana tamamen seyirci kaldı. Eskiden dar klik menfaatleri sebebiyle bütün ilerici güçlere karşı sekter bir tutum takınan TİP yöneticileri, sertleşen sınıf mücadelesi şartlarında bütün «keskin sosyalizm» palavralarını bir yana bıraktılar. Gerici parlâmentarizmin savunulmasında Sunay, Tağmaç, Demirel, İnönü ve diğer hâkim sınıf partileri kervanındaki yerlerini aldılar. «Proletarya partisi» olmak iddiasında bulunan TİP, buhran anlarında yalnız burjuvazinin fikirlerini yansıtan bir bildiri yayınlamakla yetindi. Böylece, parlâmentarizmin ve pasifizmin batağında bir burjuva partisi haline getirildiğini bir kere daha ispatladı.

Sınıf mücadelesinin sertleşmesi ve proleter devrimcilerinin ideolojik mücadelesi karşısında Mihri Belli'den kopan ikiyüzlü oportünist Dev — Genç yönetici kliği ise, gizlemeye çalıştığı pasifist karakterini ortaya koydu. İkiyüzlü oportünist klik, patlak veren buhranı ilk önce şaşkınlıkla karşıladı. Sonra samimiyetsiz bir şekilde **Proleter Devrimci AYDINLIK'**ın tahlillerini lâfta savundular ve tutum olarak da bu tahlillere en zıt olan yolu seçtiler: Pasifizme battılar. Gençlik yığınlarını halkın talepleri yönünde mücadeleye sokmanın büyük önem kazandığı ve bunun için şartların elverişli olduğu bir sırada, Dev — Genç merkez kliği, gençlik yığınlarının aktif mücadelesinin önünde bir engel olarak ortaya çıktı. Bütün kabadayılıklar ve bütün burjuva palavraları, bütün entellektüel «emperyalizmin üçüncü bunalım dönemi» tahlilleri, bütün kariyerist «devrim için savaşmayana sosyalist denmez» sahtekârlıkları, şiddetlenen mücadele şartlarında pasifizme dönüştü. Bu tutumun ideolojik temeli nedir? Marksizm — Leninizme dayanmayan ve emekçi yığınlarla birleşmeyen küçük burjuva aktivizmi, her an yerini yılgınlığa ve pasifizme bırakabilmektedir. Bu klik, Dev — Genç'in merkez yönetimini ele geçirdiğinden beri ısrarla geniş gençlik yığınlarını horgören, o yığınları harekete geçirmek yerine, küçük bir «seçkinler» grubunun sembolik eylemlerini öneren bir tutum izlemiştir. Bu teori, Dev — Genç yönetimini halk yığınlarından ve gençlik yığınından koparmıştır. Ve aslında palavracı aydınlar olan sözkonusu «seçkinler» de sertleşen mücadele karşısında sınıf mücadelesinin kenarında kalmışlardır. Şimdi bütün yapmaya çabaladıkları, uydurma teorilerle bazı samimi gençleri kendi pasifist yollarında sürüklemektir. Tabanın baskısıyla yapılan son forumlar, gençliğe mücadele azmi vermek, onu halkla birleştirmek ve harekete geçirmek yönünde değil, gençliğin potansiyelini heder etmek yönünde kullanıldı. Bu klik, Dev — Genç merkezini bir «bildiri ve basın toplantısı merkezi» haline getirmiştir. Halkın mücadelesinden tamamen kopuk olarak «Devrimde Sınıfların Mevzilenmesi» gibi yazılar yazıyorlar. Ama pratikte, üniversite salonlarında pasifizmin mevzilerine yattıkları ortaya çıkmıştır. Böyle olduğu içindir ki, gençlik tabanı Dev — Genç'in bugünkü merkez yöneticilerine hiçbir güven duymamaktadır ve bir — iki fakültede toplanan hâkimiyetleri de gençliğin aktif mücadelesiyle her geçen gün çözülmektedir. Devrimci gençlik, mücadeleyi baltalayan kendi klik menfaatlerini her şeyin üstüne çıkaran bu yöneticileri merkezde de mutlaka yıkacaktır.

TİP ve Dev — Genç yönetici klikleri pasifizmin batağına gömülürken, Hikmet Kıvılcımlı ve Mihri Belli revizyonist klikleri de burjuvaziyle işbirliğine sarılmaktadırlar. Bu tutumlarını son buhranla beraber daha hareketlendirdiler. M. Belli kliği proleter devrimcilerinin mücadelesinden şöyle yakınıyor: «...sağımızdaki millici güçlerden bizi tecrit etmek isteyen Maocular...» **(Aydınlık Sosyalist Dergi**, Şubat 1971) «...Memduh Tağmaç'a devrimcileri tecrit eden malzeme vermekle meşguller...» (Ankara TÖS'de yaptığı konuşmadan.) Bu yakınmaların anlamı nedir? Tağmaç, devrimcileri «tecrit etmek» için hangi malzemeyi kullanacakmış? Mihri Belli, proleter devrimci hareketimizin devlet ve ordunun anlamı, proleter enternasyonalizmi ve emekçi Kürt halkına yapılan zulüm konusundaki kararlı tavrını kastediyor. Bu Marksist — Leninist tavır, devrimcileri kimden tecrit eder? Proletarya önderliğine, halk yığınlarının örgütlenmesine, Marksizm — Leninizme ve halkların ortak devrim yoluna karşı olan burjuvaziden ve toprak ağalarından, hâkim sınıflardan tecrit eder. Marksist — Leninist ilkeleri kararlılıkla savunmak, devrimcileri kiminle birleştirir? İşçiler, köylüler ve ezilen bütün halklarla. Mihri Belli'nin yakınmaları, proleter devrimci hareketimizin burjuvazinin kuyruğuna takılma yolundaki bütün eğilimlere karşı amansız bir mücadele vermesindendir. Mihri Belli, devrimcilerin gerçekleri görmesi karşısında burjuvaziyle işbirliği yolunda yalnız kaldığı için sızlanıyor.

Kıvılcımlı'nın tutumu da farklı değildir. O da proleter devrimci hareketimiz hakkında şöyle diyor: «... vurucu güçlerle gençliğin ve halkın arasını açmak isteyen bozguncular...» **(Sosyalist**, 16 Mart 1971, «Kıvılcımlı'nın Ankara Konferansı.) Aynı sayıda, komutanların muhtırasına ilişkin olarak, «Ordu Kılıcını Attı!» başlığını ve altında şu sözleri görüyoruz: «Asker siyasetle uğraşmasın... Ya kim uğraşsın...» Devam ediyor: «Ordu kurmazsa, kim kuracak Demokratik Hükümeti?» Hikmet Kıvılcımlı halkın mücadelesi hakkında tek söz söylemiyor. **Sosyalist gazetesi**, yığınların mücadelesi için şartların elverişli olduğu geçen hafta içinde, işçi ve köylü kitlelerine bir tek somut hedef göstermedi. Ankara konferansında, Hikmet Kıvılcımlı proleter devrimci hareketimizin «şu anın devrimcilere yüklediği görevi» göremediğini iddia etti. Hikmet Kıvılcımlı «devrimci görev» olarak, emekçi yığınları seferber etmeyi değil, emekçi yığınları mücadeleye sokmayı değil, emekçi yığınlara burjuva devlet teorilerini aşılamayı, burjuvaziyle işbirliği yapmayı ve ordu içindeki reformcu unsurların kuyruğuna takılmayı görüyor.

Önümüzde iki yol var: Halka güvenmek ve devrim yolunda işçi — köylü yığınlarının muazzam gücünü seferber etmek veya burjuvaziyle işbirliği yapmak ve bu uğurda Marksizm — Leninizmi feda etmek. Halkın dâvasını savunmak, burjuvaziyle işbirliği yolunu dinamitler. Burjuvaziyle işbirliği yoluna girmek ise, kişiyi halkın dâvasından uzaklaştırır. Böyle olduğu içindir ki, Kıvılcımlı Kürt meselesi hakkında sorulan suallere iki defadır «Bu konuda sıkmıyor da ondan konuşmuyorum» diye cevap veriyor. Evet, sınıf mücadelesi «sıkı» dır. «Sıkmayanlar», burjuvaziyle işbirliği ederler. Reformcu subaylara bel bağlayan bir aydın çevresinin mensupları da, Kıvılcımlı ve Mihri Belli ile aynı şeyleri savunuyorlar. Proleter devrimcilerine şöyle diyorlar: «141 — 142. maddelerin kalkmasından ve Kürt halkına yapılan baskıların son bulmasından söz etmenin zamanı mı?» Evet, tam zamanıdır. Bunun zamanı değildir de, burjuvazinin kuyruğuna takılmanın mı zamanıdır?

Buhranın derinleştiği şartlarda proleter devrimci tutum nedir? Halka yapılan baskı ve zulme sonuna kadar karşı çıkmak, halkın taleplerini sonuna kadar savunmak, geniş halk yığınlarını somut hedefler etrafında seferber etmek ve halkın gücünü ortaya koymak. Halkı, ancak sınıf mücadelesi içinde devrim saflarına kazanır ve örgütleriz.

Sınıf mücadelesinin her şiddetlenişinde, her derinleşen buhran anında, oportünist ve revizyonist kliklerin halkın dâvasına sırt çevirdikleri gün ışığına çıkıyor. İşçi sınıfımızın şanlı 15 — 16 Haziran mücadelesi, ilkesiz birlik cephesi yönetici kliğinin hâkim sınıfların devletine nasıl teslim olduğunu ortaya koymuştu. Halkın mücadelesinin tamamen dışında kalan revizyonist yönetici klik, orduyu **«Ulusun ordusu»** ilân etmişti. Aynı klik, Kürt halkına yapılan baskılar karşısında burjuvaziyle işbirliği yapmış ve emekçi yığınlara boyun eğmeyi öğütlemişti. İlkesiz birlik cephesi yönetici kliği bunun için parçalandı. Şiddetlenen sınıf mücadelesi, bugün de aynı rolü oynamaktadır. Mücadele, TİP ve Dev — Genç yöneticilerinin pasifizme battığını gösteriyor. Mihri Belli ve Kıvılcımlı revizyonistlerinin ise, burjuvaziyle işbirliği yollarını açığa çıkarıyor. Revizyonist ve oportünist klikler de burjuvazi gibidir: Vurmayınca yıkılmaz. Onların halkın mücadelesine sırt çeviren tutumlarını bütün devrimci arkadaşlara göstermeli ve bu klikleri yıkmalıyız. Revizyonist klikler yıkıldıkça, samimi olan devrimciler Marksizm — Leninizm saflarında birleşecekler ve devrim yolunda ilerleyeceklerdir.

Devrim Ateşi Söndürülemez!

TEK ÇÖZÜM YOLU : DEVRİM

Türkiye'yi saran buhran nasıl ortadan kalkabilir? Buhranın çözümü, buhranı yaratan çelişmelerin ortadan kalkmasına bağlıdır. En gerici güçlerin zulüm ve baskıları bu çelişmeleri ortadan kaldıramaz, daha da şiddetlendirir. Bu çelişmeleri çözecek tek güç, devrimci halk yığınlarıdır. Türkiye'de «huzur ve barış» ın gerçekleşmesi, devrime bağlıdır.

Önümüzde sınıf mücadelesinin şiddetleneceği bir dönem var. Bu dönem, fedakârlık ve azimle mücadele dönemidir. Bu dönem, proletarya partisinin inşası, halk içinde kök salması ve halk yığınlarını seferber etmesi dönemidir. Proletarya önderliğinde halkın mücadelesi karşısında, hâkim sınıfların bütün iktidar formülleri teker teker yıkılacaktır. **Bir gerici iktidarın yerini başka bir gerici iktidar alabilir, ama devrim alevi söndürülemez.**

Halkın gücü bütün gerici ik-

İzmir'de Devrimci Kuruluşlar Halkın Talepleri Etrafında Birleşti

Son Muhtıra üzerine İzmir'deki ilerici kuruluşlar da birleşerek, halkın taleplerini sonuna kadar savunacaklarını açıklamışlardır.

İlk olarak **Dev — Genç İzmir Bölge Yürütme Kurulunun** düzenlediği forumda, **Halkın Talepleri** Forum kararı olarak kabul edilmiş ve karar bir bildiri ile açıklanmıştır. **Ege Üniversitesi Öğrenci Birliği'**nin de imzaladığı bildiri, **«Halk düşmanı AP iktidarı, halkımızın sömürüye karşı mücadelesini kan ve ateşle durdurmak istemiştir. Sonunda yıkılan kendi oldu.»** demekte ve ilâve etmektedir: **«Bugün AP yıkılmıştır, fakat halkımız üzerindeki sömürü ve baskı kalkmamıştır.»** Daha sonra bildiri, gerçekleştirilmesini destekleyeceği halkın taleplerini bir bir saymakta ve şöyle son bulmaktadır:

«İşçiler, köylüler, gençler, aydınlar, askerler, yurtsever subaylar, halkımız!

«Üzerimizdeki her türlü baskı ve sömürünün kalkması için, yılmadan, usanmadan mücadele etmeliyiz — İşçilerin — Köylülerin devrimci iktidarı için mücadele etmeliyiz. Bu olmadan kurtuluş olmaz.

«Birleşen halkın gücü karşısında, bütün gericilerin, halk düşmanlarının sonu, AP'nin sonudur.

«Yaşasın halkımızın devrimci mücadelesi!»

Bu bildirinin yayınlanmasından sonra, 15 Devrimci ve ilerici kuruluş bir güçbirliği toplantısı yaparak, **Halkın acil talepleri** etrafında birleşmişlerdir. Aralarında **İşçi — Köylü** gazetemiz de bulunan kuruluşlar, taleplerinin gerçekleştirilmesini destekleyeceklerini bir basın bildirisiyle de açıklamışlardır. Bildiri, **«Emekçi halkımızın devrimci iktidarı... olmadan kurtuluşun olmayacağını»** belirtmektedir.

Bildiriyi imzalayan kuruluşlar şunlardır: **TÖS, DİSK, YİS, İPSD, DEV — GENÇ, TEK — SEN, İzmir Devrimci Kadınlar Derneği, SAĞ — PERSEN, DEVRİMCİ KEMALİSTLER, Okullar Pers. Sendikası, Kıbrıs Türk Talebe Cemiyeti, Tıp Fakültesi SOSYAL DEMOKRASİ DERNEĞİ, E.Ü. ÖĞRENCİ BİRLİĞİ, İŞÇİ — KÖY-**

Bugüne kadar, Savaş Anıları (Che Guevara), **Gerilla Günlüğü** (Che Guevara), **Gerilla Nedir?** (Alberto Bayo), **Millî Kurtuluş Cephesi** (Douglas Bravo), **Anarşizm** (Cohn Bendit) çeşidinden eserlerin başlıca yayıcılığını yapan Ant Yayınları, son olarak Carlos Marighella'nın **Şehir Gerillası** adlı kitabını yayınladı.

Ülkemizde devrimci hareketi Marksizm — L e n i n i z m 'd e n ve işçi — köylü kitlelerinden koparma çabası içinde olan çeşitli revizyonist mihraklar sinsice bu kitapta yer alan ideolojinin bayraktarlığını yapıyorlar.

Kendi amaçları için gençlik hareketinden yararlanmak isteyen bir kısım burjuva reformcuları da «Şehir Gerillası» na alkış tutuyor. **Devrim dergisi** «Şehir Gerillası» üzerine başyazı yayınladı: «İktidarın vahşetine karşı dikilen toplumun uyanık kesimleri devrimcilerin safında cesaretle yer aldığı ölçüde, gerillanın yenilmez bir güç halini alacağı» nı, «Türkiye'de şimdi bu koşulların hızla oluştuğunu» (23.2.1971 tarihli sayı) iddia etti. Aynı dergi bir süreden beri şehir gerillası üzerine tefrikalar yayınlayarak, şimdi «Brezilya, Uruguay ve Arjantin'de ikili iktidarın ortaya çıktığını,» şehir gerillasının «devrimci bilinç ve örgütlenmeyi canlandırdığını» yazıyor (aynı sayı, s. 6).

Revizyonistlerin ve reformistlerin şimdi geniş çapta propagandasına giriştiği, Marksizm — Leninizm'e karşı olan küçük burjuva anarşist ideolojiyi açığa çıkarmalı ve mahkûm etmeliyiz.

***

Yüce Lenin, **«Sol — Kanat» Komünizm: Bir Çocukluk Hastalığı** adlı büyük önem taşıyan eserinde, «İşçi Sınıfı Hareketi İçindeki Hangi Düşmanlara Karşı Mücadele, Bolşevizmin Gelişmesine, Güçlenmesine ve Çelikleşmesine Yardımcı Oldu» başlığı altında şunları yazıyor:

«İlk olarak ve öncelikle, 1914'de kesinlikle sosyal — şovenizme dönüşen ve kesinlikle burjuvazinin yanında, proletaryaya karşı saf tutan oportünizmle mücadele. Tabiidir ki, oportünizm, (Lenin, II. Enternasyonal revizyonistlerini ve onların Rusya'daki temsilcilerini kastediyor) **Bolşevizmin işçi sınıfı hareketi içindeki baş düşmanıydı. Uluslararası alanda baş düşman, hâlâ oportünizmdir. Bolşevikler bu düşmana karşı büyük bir dikkat göstermişlerdir. Bolşevik faaliyetlerinin bu yönü, şimdi Rusya dışında da oldukça iyi biliniyor. Ama, Bolşevizmin işçi sınıfı hareketi içindeki diğer düşmanı bakımından durum farklıdır. Başka ülkelerde, Bolşevizmin, anarşizm kokan ya da anarşizmden bir şeyler alan ve bütün esas meselelerde tutarlı bir proleter sınıf mücadelesinin şartlarına ve gereklerine ters düşen küçük burjuva devrimciliğine karşı uzun yıllar süren bir mücadele içinde şekillendiği, geliştiği ve çelikleştiği pek bilinmez... Kapitalizm şartlarında, daima baskı altında olan ve sık sık hayat şartlarında çok şiddetli ve hızlı bir kötüleşmeye maruz kalan, hattâ mahva uğrayan «küçük burjuva» kolaylıkla devrimci aşırılıklara kayar; ama ısrarlı, örgütlü, disiplinli ve sebatlı bir mücadele verme yeteneğinden yoksundur... Bu çeşit devrimciliğin istikrarsızlığı, kısırlığı ve hızla boyun eğişe, kayıtsızlığa ve hattâ çılgıncasına şu veya bu çeşit bir burjuva hevesine tutulmaya dönüşme eğilimi herkesçe bilinir... Anarşizm, sık sık işçi sınıfı hareketinin oportünist günahları için bir çeşit ceza olmuştur.»**

Lenin'in bu sözleri günümüzde işçi sınıfı mücadelesine de parlak bir ışık tutuyor. Bugün de Bolşevizm, yani Marksizm — Leninizm bir yandan oportünizmle, bir yandan da küçük burjuva devrimciliği ile mücadele içinde gelişmekte ve çelikleşmektedir. Bugün de, modern revizyonizme dönüşmüş olan oportünizm Marksizm — Leninizm'in baş düşmanıdır. Ama diğer oportünist akımla, hızla anarşizme dönüşmekte olan küçük burjuva devrimciliğiyle mücadele, modern revizyonizmle mücadeleden ayrılamaz. Küçük burjuva devrimciliğinin yayılması, burjuvazi için bir emniyet sübabı görevini görmektedir.

Özellikle Lâtin Amerika ülkelerindeki küçük burjuva akımı, Lenin'in anarşizmin, **işçi sınıfı hareketinin oportünist günahlarının bir cezası** olduğu yolundaki aydınlatıcı sözlerini doğruluyor. Merkezi Sovyet revizyonist yönetici kliği olan modern revizyonistler, 1956 dan sonra, dünyanın birçok ülkelerinde olduğu gibi, Lâtin Amerika ülkelerinde de işçi sınıfı partilerinin yönetimini ele geçirdiler. Bu partiler sözde komünist, gerçekte burjuva partileri haline geldi. Revizyonist partiler, halk kitlelerini devrim için ayaklandırmak yolunu değil; burjuvazi önderliğinde **«kapitalist — olmayan yoldan sosyaliz-**

KOMİNTERN PARTİLERİNİN BOLŞEVİKLEŞTİRİLMESİ HAKKINDA

«Rus bolşevizmi de, oportünizme karşı olduğu kadar küçük burjuva «sol» devrimciliğine karşı mücadele içinde doğmuştur.» (Komintern Genişletilmiş İcra Komitesinin İttifakla Aldığı Karardan, Mart/Nisan 1925)

Marighella'nın "Şehir Gerillası" Kitabının Eleştirisi

Marksizm - Leninizm mi, Küçük Burjuva Terörcülüğü mü?

me geçiş» ya da «barış içinde, parlâmenter yoldan sosyalizme geçiş» olarak tanımlanan teslimiyet politikalarını benimsediler. Tamamen yozlaşarak, halkın mücadelesini önlemeye ve halkı burjuvaziye tabi kılmaya çalıştılar. Hemen hemen bütün Lâtin Amerika ülkelerinde böyle oldu.

Ama revizyonistler, elbette ki halkın mücadelesini bastıramadılar. Halkın emperyalistlere ve yerli gericilere karşı mücadeleleri durmadı. Bütün dünyada olduğu gibi, Lâtin Amerika'da da gerçek Marksist — Leninistler revizyonistlerle aralarına sınır çektiler. Derhal Marksist — Leninist gruplar, sonra partiler kurdular. Halkla kaynaşmak, kitleleri devrim için seferber etmek yolunu tuttular. Mao Zedung Düşüncesinin yüce bayrağını, modern revizyonizme karşı yükselttiler.

Ancak, modern revizyonistlerin teslimiyetçi ve pasif politikalarına karşı sert tepki, «proleter sınıf mücadelesinin şartlarına ve gereklerine ters düşen küçük burjuva devrimciliğini» de güçlendirdi. Hızla anarşizme dönüşen, dönüşmekte olan bu akım, önce Regis Debray'ın kitabında ifadesini bulan «gerilla fokosu» teorisi ve «gerilla fokoculuğu» şeklinde ortaya çıktı. «Gerilla fokoculuğunun» üst üste ve her yerde uğradığı yenilgiler, başlıca savunucularının mücadele içinde öldürülmeleri, «gerilla fokosu» teorisinin revizyonuna yol açtı. Bu teoriyi «derinleştirme denemeleri» ortaya çıktı. 1966'ya kadar revizyonist Brezilya «Komünist» Partisinin Merkez Komitesi üyeliğini yapmış olan, Carlos Marighella'nın «şehir gerillası» teorisi, Debray'ın kitabında ifadesini bulan teoriyi, «inkâr etmeksizin» «derinleştirme» denemesidir.

«Gerilla fokoculuğu» olsun, «şehir gerillacılığı» olsun Lâtin Amerika ülkelerinde halkın dâvasına büyük zararlar vermiştir. Anarşizme dönüşen küçük burjuva devrimciliği, Marksizm — Leninizm'in yayılmasını baltalamış, devrimcilerin kitlelerden kopmasına yol açmıştır. Çok sayıda dürüst aydını ve genci devrim yolundan uzaklaştırmış, çıkmaz bir yola sürüklemiş, devrimci enerjilerini heba etmiştir.

Üstelik, modern revizyonistler bu akımlardan hiç bir zarar görmediler. Aksine, bunlardan yararlandılar. 1967'de yapılan Üç Kıta Konferansı (Trikontinental) «gerilla fokocularını» ve revizyonist partileri bir araya getirdi. Birlikte, toplantıyı Marksizm — Leninizm — Mao Zedung Düşüncesine karşı bir saldırı kürsüsü haline soktular. Revizyonistler bazan «gerillacıları» gerici yönetimlerle pazarlıkta koz olarak kullandılar; bazan da «gerillacıların» başarısızlıklarından silâhlı mücadele aleyhinde propaganda için faydalandılar.

MARIGHELLA, DEBRAY'İ NASIL DERİNLEŞTİRDİ

Marighella, 1966'da sahte Komünist Partisinden istifa ettikten sonra, Castro'ya gönderdiği bağlılık mektubunda, «Benim seçtiğim yol, kırlardan başlatılacak olan... gerilladır» diyordu. O günlerde henüz «gerilla fokoculuğu» na bağlıydı. Ancak 1965'te ve 1967'de Brezilya'da girişilen iki «fokocu» deneme yenilgiye uğrayınca, yakın arkadaşı Conrad Detrez'in ifadesiyle, Marighella «Kastrizmi derinleştirme denemesine» (Carlos Marighelle, Şehir Gerillası, Ant Yayınları, İstanbul, 1970, s. 39) girişti. Yine Detrez şöyle diyor: Marighella'nın «foko» teorisinin katı bir yorumunu yapanların soktuğu çıkmazdan kurtulma isteği açıkça ortadaydı. Kastrizme katkısı bu çizgide olmuştur. Bu, Che Guevara'nın ölümünden sonra ortaya çıkan, devrimci hareketteki zayıflama kadar önemli bir katkıdır.» (s. 43)

Marighella'nın katkısı şudur: «Brezilya'nın kıtasal boyutları «fokocu» teoriyi elverişsiz kılar» (s. 68). Onun için, «Başarısı üç evrenin tamamlanmasına bağlı olan gerilla, Brezilya'da devrimci mücadele stratejisidir: 1. Gerilla planlaması ve hazırlığı, 2. Gerillanın başlatılması, 3. Ulusal Kurtuluş Ordusunun oluşumuyla beraber gerillanın konvansiyonel savaşa dönüşümü.» (s. 79) Bu stratejinin esası, kırsal alanlardaki gerillanın Ulusal Kurtuluş Ordusu haline gelip, şehirleri kırlardan kuşatmasıdır. Yani, devrim kırlardan şehirlere doğru bir rota izleyecektir. (s. 85). Ancak, gerilla önce şehirlerde başlatılmalıdır. Çünkü en iyi hazırlık burada yapılabilir. Burada, gerilla savaşçıları eğitilecek ve denenecektir. Üstelik, şehirlerde propaganda imkânı çok daha fazladır (s. 63.)

Marighella, Debray'ın «gerilla fokoculuğu» teorisinden nerede ayrıldığını şu sözlerle açıklıyor: **«Bizim çarpışma biçimlerimiz yenidir; Brezilya'da kesinlikle gerilla fokosu yaratmaya niyetimiz yok»** (s. 46). Böylece, Marighella'nın kurduğu Ulusal Kurtuluş Hareketi, Detrez'in sözleriyle **«yadsımaksızın Kastrizmi aşmaya çalışarak, «Kastro — Guevaristler» çıkmazından kurtulma yollarını arayarak»** örgütlenmiştir (s. 45).

MARİGHELLA'NIN «ŞEHİR GERİLLASI», DEBRAY'İN MARKSİZM LENİNİZME TABAN TABANA ZIT TEORİLERİNİN BİR DEVAMIDIR

Carlos Marighella'nın «şehir gerillası» teorisi, Regis Debray'in kitabında yer alan Marksizm — Leninizm'e taban tabana zıt görüşlerin her alanda devamından başka birşey değildir. (Debray'in Marksizm — Leninizm'e düşman görüşlerinin etraflı eleştirisi için bkz: Halil Berktay, «Proleter Devrimci Çizgi ve Bazı Yanlış Eğilimler», Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı: 2 — 16, (Şubat 1970, s. 296.)

Marighella, aynen Debray gibi, proletarya partisini, dolayısıyla devrimde proletarya önderliğini açıkça reddetmektedir. **«Ulusal Kurtuluş Cephesi asla bir «parti» ya da «öncü» olmak iddiasında değildir... Kristalize olmuş «demokratik merkeziyetçi» katı bir organizasyon söz konusu değildir.»** (s. 12) Parti, bürokratik bir teşkilâttan başka bir şey değildir. Mücadeleyi baltalar. **«Öncülüğü eylem yapacaktır... Öncü, gerilla savaşı olacaktır»** (s. 10). **«Öncüyü eylem yaratır...»** (s. 74). **«Yönetim, en açık görüşlülerin... en cesurların elindedir. Örgüt sonra gelir»** (s. 61).

Sehir gerillacılarına göre, devrim halk kitlelerinin eseri değildir. Halk kitleleri, «öncü gerilla» yı desteklemekle görevli bir sürüdür. «Öncü gerilla» halkın desteğini nasıl sağlar? **«Vatandaşların oldukça büyük bir bölümü eylemi ciddiye aldığı andan itibaren, zafer garantilenmiştir. Dikta, baskıyı artırmaktan başka bir şey yapamayacaktır.»** Bunun karşısında, **«Halk zorlukları yenmek için, muhaliflerin fiziki tasfiyesinden başka yolu olmayan dikta ile işbirliğine girmeyi reddedecektir... İşte böylelikle gerillalar kitlelerin desteğini kazanacaktır»** (s. 134 — 135). Mücadele içinde gerillanın yayacağı slogan şu olmalıdır: **«Devrimciler devrimcilere karşı da bir şey yapmasınlar»** (s. 129).

Mücadeleye önderlik eden ideoloji ve mücadelenin yöneldiği hedef hiçbir şeydir. Tıpkı II. Enternasyonal revizyonisti Bernstein'in dediği gibi, **«Eylem her şeydir, hedef hiç bir şey.»** Carlos Marighella, ideolojisinin ne olduğu yolundaki bir soruya şöyle cevap veriyor: **«Marksist — Leninist. Ama söylendiği şekliyle «ortodoks» değil. Hiç bir zaman, hattâ iktidarı ele geçirdikten sonra bile, hiç bir şekilde ortodoksluğu izlemeyeceğiz.»** (s. 64) Marighella'ya göre, şehir gerillası, **«çelik disiplin, uzun süreli taktik ve stratejik bir görüş ve Brezilya gerçeğinin somut koşullarına uygulanan Marksist teori, Leninizm ve de Kastro — Guevarizm ile silâhlanmıştır»** (s. 136). Yine de Şehir gerillasının bir politik anlayışa ihtiyacı vardır; bu amaçla şu eserleri okuması yeter: «Gerilla Savaşı — Che Guevara, Bir Teröristin Anıları, Brezilyalının Bazı Sorunları, Gerilla Harekâtı ve Taktikleri, Stratejik Sorunlar ve Taktikler Üzerine, Yoldaşlar İçin Belli Başlı Taktik Prensipler, Gerilla Harekâtları, Örgütsel Sorunlar, O Guerilheiro — Brezilya Devrimci Gruplarının Gazetesi» (s. 90 — 91)

Marighella'ya göre, mücadelede tayin edici olan politik bilince sahip halk kitleleri değil, **«Modern silâhları tanıyan ve kullanmasını bilen eğitim görmüş savaşçılar»** dır. (s. 84). Devrimcinin eğitiminde esas, **«makinalı tüfek, revolver, FAL, çeşitli tabancalar, karabina, top, bazuka gibi silâhların nasıl kullanılacağını öğrenmektir»** (s. 95). **«Şehir gerillasının varoluş nedeni: silâhla atış yapmaktır»** (s. 100),

Ancak kullandıkları metodlar, şehir gerillasını iki rakiple karşı karşıya bırakmaktadır: **«a) Mesleği haydutluk olanların rekabeti, b) Sağ — kanat karşı devrimcilerin rekabeti. Bu rekabet karışıklıklara sebep olmakta, halkın tereddüde düşmesine yol açmaktadır»** (s. 119); yani halk, devrimcilerle haydutları ve faşistleri birbirinden ayıramamaktadır!

Tıpkı Debray gibi Marighella'ya göre de, Mao Zedung'un halk savaşı teorisi, sadece Çin bakımından geçerlidir. Carlos Marighella, bir gazetecinin «Maocu musunuz?» sorusunu şöyle cevaplandırıyor: «Brezilyalıyım.»

MARİGHELLA İDEOLOJİSİ BURJUVAZİYE HİZMET EDER

Marighella'nın bütün bu görüşleri, üzerinde hiç bir yorum yapmaya ihtiyaç bırakmıyacak şekilde, bu ideolojinin özünün Marksizm — Leninizm'e düşmanlıktan ibaret olduğunu ortaya koyar. **«Ya proletarya ideolojisi ya burjuva ideolojisi. İkisi ortasında bir ideoloji yoktur.»** (Lenin)

Devrim, daima bilinçli kitlelerin eseri olmuştur ve her zaman öyle olacaktır. Tarihi yapan bir avuç «kahraman» değil, halktır. Halkın mücadelesi ancak, proletarya rehberliğinde zafere ulaşabilir. Proletarya önderliğini Marksizm — Leninizm'le silâhlanmış, demokratik merkeziyetçiliği, eleştiri ve özeleştiri metodunu uygulayan, kitleler içinde kök salmış bir parti gerçekleştirir. Devrim yolu, silâhlı halk savaşı yoludur. İşçilerin ve köylülerin proletarya önderliğinde bir halk savaşı vererek, hâkim sınıfların devlet cihazını parçalaması ve onun yerine kendi devletlerini koymaları demektir. Modern revizyonistler, proletarya partilerini halktan kopararak, Marksizm — Leninizmi kapı dışarı ederek, burjuva önderliğini açıktan açığa kabul ederek, proletarya önderliğini reddettiler. Halkın teşkilâtlandırılıp, ayaklandırılması yolunu değil, «barışçı evrim» yolunu kabul ettiler. Aynı şekilde, küçük burjuva anarşizmi de proletarya partisini, dolayısıyla proletarya önderliğini ve burjuvaziyi devirebilecek olan tek gücün, halkın gücünün seferber edilmesini reddediyor. Halkı devrim yolundan saptırmaya çalışan bu her iki politika da burjuvazinin hizmetindedir. Her iki politika da burjuvazinin devlet cihazının parçalanmasına değil, muhafazasına hizmet eder.

Küçük burjuva anarşistlerinin, revizyonistlerin parlâmenter yolu reddetmeleri, asla onların devrimci olduk

(Devamı sayfa 7 de)

Dünya proletarya hareketi, daima gerek sağ — oportünist, revizyonist ve teslimiyetçi eğilimlerle, gerekse bireyci, anarşist küçük burjuva devrimciliğiyle mücadele içinde gelişti ve güçlendi. Tarihte her ülkede, küçük burjuva terörcülüğü çeşitli biçimlere bürünerek ortaya çıktı, ama sıyasî özü hep aynı kaldı. Ekim Devrimi öncesinde Rusya'da Marksistler bireyci terörizme dönüşen Narodizm'le yoğun mücadeleler içinde Bolşevik Partisini inşa ettiler. Çin Devriminde, «eğer askerî bakımdan iyiyseniz, siyasî bakımdan da iyisinizdir» diyen darbeci — terörist eğilimlere karşı Başkan Mao yoğun bir mücadele verdi, bunun için, «Parti İçindeki Yanlış Fikirleri Düzeltelim» yazısını yazdı.. Bugün yeni kılıflar (Debray'cilik, Marighella'cılık) altında başgösteren bireyci terörcülüğe karşı da dünyanın her yerinde Marksist — Leninistler mücadele veriyorlar. **Bu konuda, Marksizm — Leninizmin tarihî mücadelesini ve tecrübesini sıkı bir şekilde kavramalıyız. Aşağıda, Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik) Tarihi'nde Narodizm'in** eleştirisi ile ilgili bölümü aktarıyoruz.

Narodnik'ler Çarlık istibdadına karşı mücadeleyı tek başlarına, halksız yürütmeye karar verdiler ve bu karar, daha da ciddi hatalara yol açtı.

«Narodnaya Volya» (Halkın İradesi) adıyla bilinen gizli bir Narodnik derneği Çar'a suikast yapmayı tasarlamaya başladı. 1 Mart 1881'de (yeni tarihle 13 Mart) «Narodnaya Volya» nın üyeleri Çar II. Aleksander'i bir bombayla öldürmeyi başardılar. Ama halk bundan hiçbir şey kazanmadı. Tek tek insanların öldürülmesi ne çarlık istibdadının ortadan kaldırılmasını sağlayabilir, ne de toprakağası sınıfını yokedebilirdi. Öldürülen çarın yerine bir başkası, III. Aleksandr geçti ve işçi ve köylülerin durumu onun yönetimi altında daha da kötüleşti.

Narodnik'lerin çarlığa karşı seçtiği mücadele metodu, yani tek tek insanların öldürülmesi, bireyci terörizm hem yanlıştı, hem de devrime zararlıydı. Bireyci terörizm politikası, Narodnik'lerin aslında hatalı olan ve «kahramanlar» dan olağanüstü yiğitlikler bekleyen, bir aktif «kahramanlar» ve pasif «sürü» teorisine dayanıyordu. Bu yanlış teori, tarihi sadece olağanüstü bireylerin yarattığını: kitlelerin, halkın, sınıfın, Narodnik'lerin horlayıcı değişiyle «sürü» nün ise bilinçli ve örgütlü faaliyet yürütemiyeceğini ve ancak «kahramanlar» ı körü körâne izleyebileceğini iddia ediyordu. Bu yüzden, Narodnik'ler köylüler ve işçi sınıfı arasında devrimci kitle çalışmasını bir yana bıraktılar ve bireyci terörizme döndüler.

Sömürücüler sınıfının temsilcilerini tek tek öldürmekle, devrime hiçbir faydası olmayan bu cinayetlerle, Narodnik'ler, işçi sınıfının dikkatini bir bütün olarak sömürücü sınıfa karşı mücadeleye çevirmesine engel oldular. İşçi sınıfı ve köylülerin devrimci insiyatif ve faaliyetinin gelişmesini köstekledi ler.

Narodnik'ler, işçi sınıfının devrimde önder rolünü anlamasını köstekledıler ve işçi sınıfının bağımsız partisinin kurulmasını geri bıraktırdılar.

Narodnik'lerin gizli örgütü çarlık hükümeti tarafından ortadan kaldırıldıktan sonra da, Narodnik görüşler devrimci düşünceli aydınlar arasında uzun bir süre varlığını korudu. Geri kalan Narodnik'ler Rusya'da Marksizmin yayılmasına inatçı bir şekilde karşı koydular ve işçi sınıfının örgütünü baltaladılar.

Bu yüzden, Rusya'da Marksizm ancak Narodizm'e karşı savaşarak gelişebilir ve güç kazanabilirdi.

(SBKP (B) Tarihi, Proleter Devrimci AYDINLIK Yayınları, s. 27 — 29)

Paris Komünü, 100. Yıldönümünde

1971, Paris Komününün 100. yıldönümüdür. 1871 Paris Komünü ile dünya tarihinde iktidar ilk defa işçi sınıfının eline geçti ve işçi sınıfı tarihte ilk defa üretim araçları üzerinde denetimini kurdu. Bu büyük olayın yüzüncü yıldönümünü kutlarken, dergimizde çeşitli yazılar yayınlıyacağız. Aşağıda okuyacağınız yazı bunların ilkidir.

Bütün dünya proletaryası ve devrimci dünya halkları 18 Mart 1971 günü Paris Komününün 100. yıldönümünü kutluyor.

100 yıl önce, 18 Mart 1871'de kahraman Paris işçileri insanlık tarihindeki ilk proleter devrimini başardılar. Paris Komünü Büyük Ekim Devrimi ve Büyük Proleter Kültür Devrimi ile devam eden proleter devrimleri zincirinin ilk halkasıdır. İnsanlık tarihinde ilk defa proletarya, siyasî iktidarı burjuvazinin elinden **devrimci şiddet yoluyla**, zorla ele geçirdi. **Bu**, sınıflı toplumlardan sınıfsız topluma giden yolda bir dönüm noktası oldu.

«Paris Komünü özellikle bir şeyi, işçi sınıfının hazır bir devlet mekanizmasını ele geçirip onu kendi amaçları için kullanamıyacağını ispat etmiştir.» (Karl Marx ve Friedrich Engels, **Komünist Manifesto**, 24 Haziran 1872 baskısına önsöz.)

Dünya proletaryasının önderi Lenin diyor ki: «Biz, Komünün omuzları üstünde yükseldik.»

Bütün dünya proletaryasına ve dünya halklarına böylesine büyük bir gerçeği gösteren Paris Komününün 100. yıldönümünde, bizler, bir kere daha bu tecrübeden elde edilmiş sonuçları kavramalıyız. İşçi sınıfımızın önderliğinde halkımızın devrimci iktidarı için mücadelemizde, ancak bu tecrübeleri kavrayarak ve bunları doğru uygulayarak, zafere ilerleyebiliriz.

15 — 16 Haziran'da yüzbinlercesinin ayaklandığı şanlı işçi sınıfımıza, ülkemizin dört bir yanından **«Ağalara Beylere Karşı İsyan İstiyoruz»** diye haykıran ve amansız mücadelelere hazırlanan köylülerimize, yılmadan mücadele eden devrimci gençliğimize ve aydınlarımıza, tarihinde kanıyla kazandığı bir milli kurtuluş zaferi **ve sayısız özgürlük mücadeleleri** bulunan kahraman halkımıza, Paris Komününü anlatalım. Böylece bizler Paris Komününün 100. yıldönümünü halkımıza lâyık bir şekilde kutlamış olacağız.

PARİS KOMÜNÜ HANGİ TARİHİ ŞARTLARIN ÜRÜNÜDÜR?

1848 yılında büyük bir devrim dalgası Avrupa'nın çeşitli ülkelerindeki işçileri ayağa kaldırdı. Burjuvazi ile proletarya arasında çetin bir mücadele patlak verdi. Burjuvazi devrimci işçi dalgasını **güçlükle, zorbalıkla ve kanla** bastırdı. Avrupa'da 1848 işçi hareketleri en fazla Fransız burjuvazisini sarstı. İktidara gelen Lui Bonapart, proletaryanın b[illegible]ün demokratik haklarını ortadan kaldırdı. Ama 1843 ihtilâli proletaryaya büyük dersler kazandırdı. İşçiler, kendi sınıf mücadelelerine daha sıkı sarıldılar.

Bunun üzerine Fransız burjuvazisi, kapitalizmin önündeki engelleri yıkmaya ve kapitalizmi geliştirmeye koyuldu. Ama kapitalizmin eşit olmayan gelişme kanunu işliyordu. Fransa'dan daha sonra yola çıkan Prusya burjuvazisi, kapitalizmin gelişmesinde daha hızlı yol alıyordu. Prusya burjuvazisi bir süre sonra gözlerini Fransa'nın elinde bulunan Ruhr ve Alsas — Loren bölgelerine çevirdi. Bu bölgeler zengin hammadde kaynaklarına sahipti. Prusya, hem bu kaynakları ele geçirmek, hem de Alman Birliği'nin başına geçmek için bu bölgeye göz dikmişti.

İşte bu sebeplerle Fransız ve Alman burjuvazileri 1870'de karşı karşıya geldiler. Bu çatışmadan Alman burjuvazisi galip çıktı. Lui Bonapart'ın zavallı imparatorluğu çöktü ve parçalandı. Prusya göz diktiği bölgeleri ele geçirdi. 1789'ların devrimci ruhunu çoktan yitirmiş olan Fransız burjuvazisi teslim oldu.

Ama Fransız proletaryası Prusya'ya teslim olm[illegible] ve direndi. Paris'e sahip çıktı. Bunun üzerine Fr[illegible]z ve Prusya burjuvazileri kısa bir süre önce kanlı b[illegible]lı olduklarını unuttular. Prusya, Paris proletaryasına karşı Fransız burjuvazisinin yardımına koştu. Fransa'dan aldığı esirleri serbest bırakarak burjuvazinin ordusunu güçlendirmeye çalıştı. Bu olay aynı zamanda bütün ülkelerin işçilerine şu gerçeği öğretmiştir: Burjuvazi, işçi sınıfının devrimci hareketini önlemek için, kanlı bıçaklı olduğu diğer ülkelerin burjuvazisiyle birleşebilir; o güne kadar ağzında sakız ettiği «vatan, millet» sloganlarını bir kenara bırakabilir.

PARİS PROLETARYASI 72 GÜN KAHRAMANCA SAVAŞTI

1870 — 1871 Fransa — Prusya savaşından sonra çöken imparatorluğun yerine, cumhuriyet ilân edildi. Fakat bu hiç birşeyi değiştirmedi. Cumhuriyet tahtı yıkmadı, sadece ondan boşalan yeri doldurdu. Cumhuriyet sosyal bir zafer olarak değil, bir milli savunma tedbiri olarak ilân edilmiştir.» (K. Marx, **Fransa'da İç Savaş**).

Prusya saldırganlığına karşı Paris'in savunulması için 4 Eylül 1871'de Thiers'in başında bulunduğu «milli savunma hükümeti» yönetime geçti. Silâhlı Paris proletaryası da burjuvazinin ve onun hükümetinin

Böylece proletarya ile burjuvazi arasında bir mücadele başladı.

Bir süre sonra burjuva Thiers hükümetinin temel programı, Paris işçi sınıfını silâhsızlandırmak haline geldi.

8 Ocak 1871'de açlıktan kırılan Paris düştü. Hükümet birlikleri Prusya ordusuna teslim oldular. Paris'li işçiler silâhlarını bırakmadılar ve direndiler. Bunu gören Prusya orduları Paris'e girmeğe cesaret edemediler. Prusyalıların cesaret edemediğine hain Thiers hükümeti girişti. Prusya süngülerini arkasına alarak Paris proletaryasını teslim almaya teşebbüs etti. Fakat Paris işçi sınıfı 18 Mart 1871'de hükümet birliklerini geri püskürttü. Şehrin bütün kapılarını tuttu. Girişi barikatlarla engelledi. Paris'i savunmaya koyuldu. 18 Mart 1871'den itibaren halkı demokratik bir şekilde teşkilâtlayan Paris proletaryası adına, bir çeşit kızıl muhafız temsilcileri sovyeti olan «Milli Muhafaza» komitesi iktidarı aldı.

Paris Komünü ilk bildirisinde şöyle sesleniyordu :

> «Paris'in proleterleri, hâkim sınıfın yenilgi ve ihanetleri karşısında, durumu kurtarmak için kamu hizmetlerini kendi ellerine almak gerektiğini kavradılar... Onlar, en yüce görevlerinin ve vazgeçilmez haklarının kendi kaderlerine kendilerinin sahip çıkmaları olduğunu ve hükümeti ele geçirmek gerektiğini anladılar.»

Paris'li işçiler, 72 gün **«Hürriyet ağacı, hürriyet düşmanlarının kanıyla sulanarak büyür»** diyerek mücadele ettiler. Komünün son günlerinde bile, **«Komüne yürekten bağlı olan Paris'li kadınlar, büyük tehlike anında, kendilerinin de barikatlarda, tabyalarda tıpkı erkek arkadaşları gibi, Komün, yani halkın zaferi için kanlarını dökmesini bildiklerini ispat edeceklerini»** söylüyorlardı. Ve ettiler de...

Eli kanlı burjuvazinin orduları son barikatları yıkıp Paris'i işgal ederken, karşılarına, ilk günkü kadar azimle ve cesaretle direnen Paris'li komüncüler dikiliyorlardı. Paris proletaryasının en güzide kırk bin evlâdı, **«Yaşasın Komün!»** diye haykırarak, proletaryanın şanlı bayrağını yükselterek can verdiler.

«KOMÜNCÜLERİN GİRİŞİMİ NEDEN KAHRAMANCADIR?»

Lenin, **Devlet ve İhtilâl** adlı eserinin 3. bölümünde diyor ki :

«Komünden birkaç ay önce 1870 sonbaharında, Marx'ın, Paris işçilerini, hükümeti devirme teşebbüsünün şüpheli bir delilik olacağını göstererek uyardığı bilinir. Ama, 1871 **Martında** kesin savaş işçilere dayatılıp işçiler de bunu kabul ettikten sonra ayaklanma bir olgu haline gelince, kötü işaretlere rağmen, Marx, proletarya ihtilâlini büyük bir coşkunlukla selâmladı. Hazin bir üne sahip Marksizm döneği Plehanof'un yaptığı gibi, «sırasız» bir hareketi bilgiçlik taslıyarak mahkûm etmede israr etmedi. 1905 Kasım'ındaki yazılarıyla işçileri ve köylüleri mücadeleye teşvik eden Plehanof, 1905 Aralık'ından sonra «silâha sarılmamak gerekirdi» diye bir liberal gibi kafa şişiriyordu.

Ve Lenin şöyle devam ediyor : «Marx, ayrıca, kendi deyimiyle (gökleri fetheden) komüncülerin kahramanlığına hayranlık duymakla da yetinmedi. Marx, hedefine ulaşmamış da olsa, yığınların devrimci hareketini çok önemli bir tarihî deney; dünya proleter devriminde ileriye doğru belli bir adım; yüzlerce program ve kuru düşünceden çok daha önemli gerçek bir ilerleme olarak görüyordu.»

Gerçekten Paris işçileri, kendilerine getirilip dayatılan savaştan geri dursalardı, ellerindeki silâhları sınıf düşmanlarına teslim etselerdi, bunun getireceği büyük moral bozukluğu ve kayıplar daha yıllarca sürecek ve sınıf savaşında verdiği kayıplardan dah[illegible] yüklerini verecekti. İşçi sınıfı bu yolu değil, sınıf savaşı yolunu tuttu. Böylece bütün Avrupa'da ve bütün insanlık tarihinde ilk proleter ihtilâlinin şanlı sayfalarını yazdı ve büyük tecrübeler edindi. Bütün işçi hareketlerini canlandırdı ve Avrupa'da sosyalist eylemi ilerletti. Komün, bütün işçilere sosyalist devrimi ödevlerini somut olarak gösterdi.

PARİS KOMÜNÜNÜN HATALARI NEYDİ?

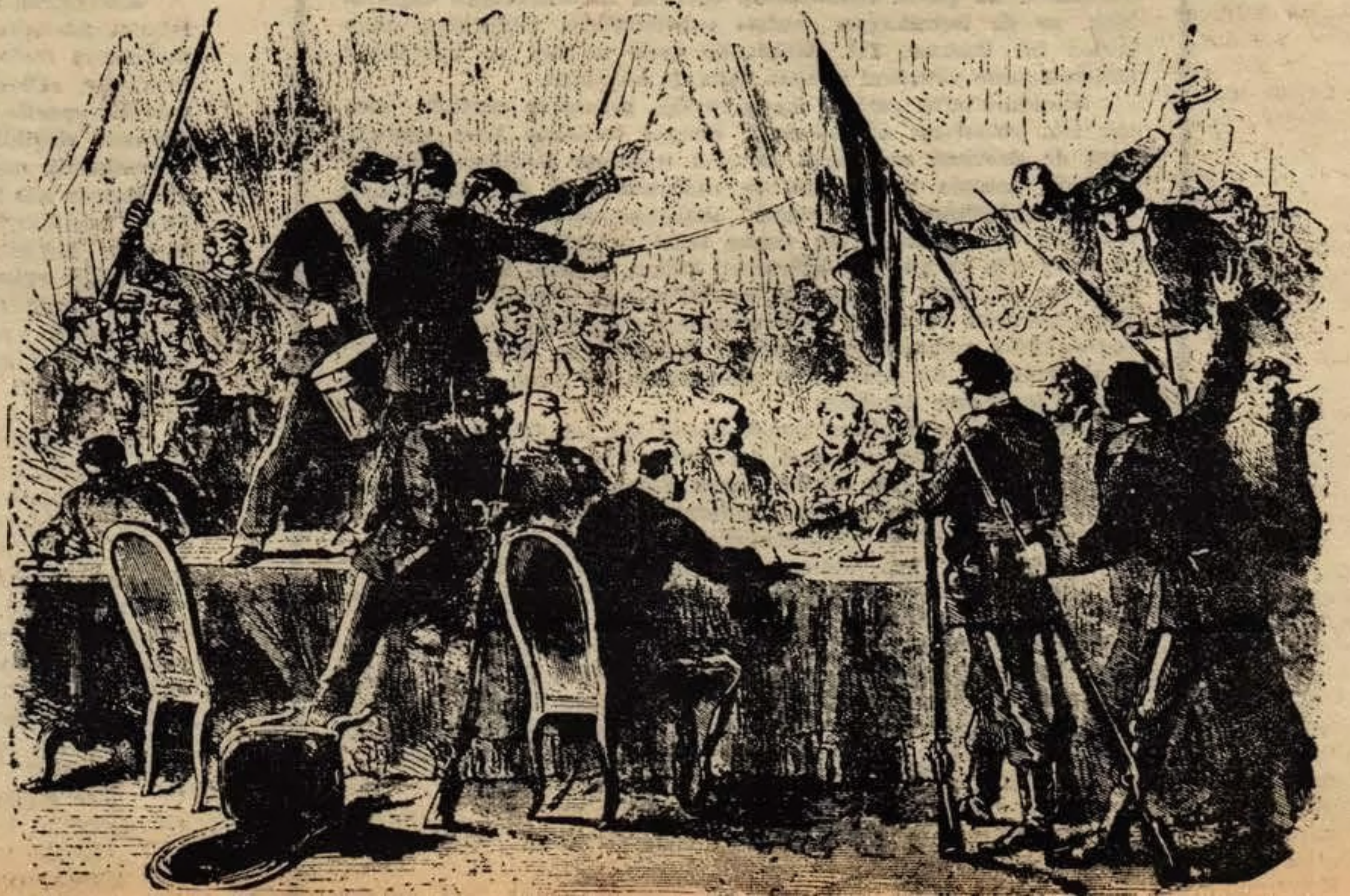
Paris Komününün hatalarını Lenin şöyle anlatıyor: «İşçi sınıfı yarı yolda durdu: 'Mülksüzleştirenlerin mülksüzleştirilmesine' girişeceği yerde, kendini, ortak bir ulusal görevin birleştirdiği ülkede daha yüce bir adalet kurmak hayallerine kaptırdı; örneğin bankalar ve bnzeri kuruluşlara el konulmadı; 'haklı mübadele' vb. hakkındaki Proudhoncu teoriler sosyalistler arasında hâlâ geçer akçaydı. İkinci yanlış, işçi sınıfının gereksiz bir merhametle, düşmanlarını yok edeceği yerde, onlar üzerinde ahlâki bir etki sağlamaya çalışmasıydı. İç savaşta doğrudan askeri hareketlere gereken önemi vermedi; Versay'a karşı Paris'teki zaferini perçinleyecek kararlı bir saldırıya geçeceği yerde, bocalayıp durdu. Versay hükümetine, kapkaranlık kuvvetlerini toplarak kanlı Mayıs haftasını hazırlayacak zamanı verdi.»

PARİS KOMÜNÜNÜN ÖĞRETTİKLERİ

Paris Komünü gerçek çelik kalenin kitleler olduğunu gösterdi. Saldırgan burjuvaziye ve onun ordularına karşı teşkilâtlanan Paris proletaryası, 72 gün kadın erkek, çoluk çocuk kahramanca, omuz omuza savaştı. Hareket içinde ve «Milli Muhafaza» merkez komitesinde çeşitli eğilimlerin temsilcileri vardı : Proudhon'cu anarşistler, Blanqui'ciler, Babeuf'cüler, Jakobenler ve Birinci Enternasyonal'e bağlı komünistler vardı. Komünistler azınlıktaydılar, ama onlar kişisel, siyasi ve teorik tecrübesizliklerine, güçsüzlüklerine rağmen Komünün fikirlerini açık ve kararlı bir şekilde savunarak hâkim oldular. İşte hareketin bu zaaflarına rağmen, Paris proletaryası birliğini korudu. Bu savaşçı birliği, kitlelerin mücadelesi yerine bir avuç seçkine bel bağlayan her türden küçük burjuva akımlarını mahkûm etti. **Paris Komünü gerçek kahramanın kitleler olduğunu gösterdi.**

PARİS KOMÜNÜ İKTİDARIN NAMLUNUN UCUNDA OLDUĞUNU GÖSTERDİ

Paris Komünü proletaryanın ilk siyasi iktidar tecrübesidir. Paris işçileri bütün tecrübesizliklerine, şartların yetersizliğine ra[illegible]men, önlerine çıkan siyasi [illegible]dar meselesini [illegible]ın menfaati açısından ve [illegible]rimci bir şekil[illegible] ele aldılar. Burjuvaziyi iktidardan indirerek siyasi iktidarı ellerine aldılar. Paris Komününün ilk kararnamesi burjuvazinin sürekli ordusunu kaldırmak oldu. Onun yerini halkın silâhlı gücü aldı. Polis, burjuvazinin cebir kuvveti olmaktan çıkarılıp, Komünün her an azli mümkün olan bir aleti haline getirildi. İdarenin bütün öteki kollarındaki memurlar için de aynı şey oldu. Bütün bu tecrübeler proletaryaya, burjuvazinin iktidarını tasfiye edebilmek için burjuva devlet cihazının parçalanmasının hayati önemini öğretti. 12 Haziran 1871'de Kugelmann'a yazdığı mektupta Marx şöyle diyordu : «Eğer tekrar okursan göreceksin ki, **18. Brumaire**'in son bölümünde Fransa'da bundan böyle gelecek ihtilâl teşebbüsünün şimdiye kadar olduğu gibi bürokratik ve askeri maki[illegible]ı başka ellere geçirmeye değil, onu **parçalamaya** dayanması gerektiğini kaydediyorum. («Parçalanmaya» kelimesinin altı Marx tarafından çizilmiştir; orijinalde kelime **Zerbrechen**'dir.») Bu Avrupa'daki bütün halk devrimlerinin ilk şartıdır. Kahraman Paris'li arkadaşlarımızın girişmiş olduğu şey de budur.»

Bütün Dünya Halklarına Işık Tutuyor

PARİS KOMÜNÜ PARLAMENTARİZMİ ORTADAN KALDIRDI

«Marx, şöyle yazıyordu : 'Komün parlamenter bir örgüt değil, aynı zamanda hem yürütmeyi hem de yasamayı içinde toplayan işleyen bir vücut olmak zorundaydı.' Marx, özellikle şartların devrim için uygun olmadığı durumlarda, burjuva parlâmentarizmi «ahır» ından yararlanmaktaki yetersizliği yüzünden, anarşizmle arayı iyice açmış, ama aynı zamanda parlamentarizmin gerçekten proleter ve devrimci bir eleştirisini yapmayı bilmişti.» (Lenin, **Devlet ve İhtilâl**)

Aynı eserinde Lenin şöyle devam ediyor :

«Burjuva toplumunun iliklerine kadar kokmuş satılık parlamentarizmi yerine, Komün, kanaat özgürlüğü ve tartışmanın yutturmaca halinde yozlaşmadığı örgütleri koyar. Bu örgütlerde, kanaat özgürlüğü ve tartışma, yutturmaca halinde yozlaşamaz : Çünkü parlamenterler (bu örgütlere seçilenler) bizzat çalışmak; yasalarını bizzat uygulamak, bu yasaların etkilerini bizzat denetlemek, bunlar hakkında, seçmenlerine karşı doğrudan doğruya, bizzat cevap vermek zorundadırlar. Temsili örgütler kalır; ama özel sistem olarak, yasama ve yürütme arasındaki işbölümü olarak, milletvekilleri için imtiyazlı durum olarak parlamentarizm, **artık yoktur.** Bir demokrasiyi, hattâ bir proletarya demokrasisini, temsili örgütler olmaksızın düşünemeyiz; ama eğer bizim için burjuva toplumunun eleştirisi boş bir lâf değilse, eğer bizim burjuvaziyi alaşağı etme isteğimiz... işçilerin oylarını avlamaya özgü 'seçimlik' bir söz değil de, ciddi ve içten bir talepse, demokrasiyi parlamentarizm olmaksızın düşünebiliriz ve düşünmek **zorundayız da.»**

Komün yöneticilerinden en alt kademedeki kamu görevlilerine kadar bütün memurların ücretleri işçi ücretlerinin seviyesine indirildi. Devlet kodamanlarının geleneklesmiş rüşvet ve ödenekleri, bizzat kodamanlarla birlikte yok olup gitti.

Marx ve Engels Paris Komününün tecrübesini işte böyle tahlil ettiler; ondan, devrimci teoriyi yeniden gözden geçirmek, taktik dersler çıkarmak için yararlandılar.

Marx ve Engels, Komünist Manifesto'nun yukarıya aldığımız önsüzündeki yakıcı cümleyi ilâve ettiler. Bu cümle, Lenin'in de ifade ettiği gibi, okuyucuların % 99 unun gözünden kaçabilir. İşte bu cümlede ifadesini bulan gerçeği İkinci Enternasyonalin bütün revizyonistleri unutturmak ve örtbas etmek için boşuna uğraşıp durdular.

PARİS KOMÜNÜN TECRÜBESİ BUGÜN DE BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİNE VE EZİLEN DÜNYA HALKLARINA IŞIK TUTUYOR

Paris Komününden bu yana geçen yüzyılın tarihi, proletarya ve geniş halk yığınları ile burjuvazi ve toprak ağaları arasında çetin ve kanlı mücadelelerin tarihidir.

Paris Komününden bu yana geçen yüzyılın tarihi, bütün ülkelerin işçilerine ve ezilen dünya halklarına kurtuluş yolunu gösteren Marksizm — Leninizm ile burjuva ideolojisinin bir türü olan revizyonizmin çeşitli şekilleri arasındaki amansız mücadelenin tarihidir.

Emperyalizmle mücadele, oportünizmle mücadeleyle birleştirilmediği takdirde bir riyadan ibarettir! Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung, proletarya düşüncesini sınıf mücadelesi içinde geliştirdiler; onu, bütün açık ve gizli düşmanlarına karşı savunarak ilerlettiler. Onların yolu, Paris Komünü ile başlayan büyük proleter devrimlerinin yoludur. Onların yolu, proletarya önderliğindeki halk yığınlarının devrimci düşünceyle silâhlandırılması; hâkim sınıfların baskı ve zulüm mekanizmasını yıkacak ve halkın devrimci iktidarını kuracak şekilde örgütlenmesi ve seferber edilmesi yoludur. Onların yolu, bu mücadeleyi engellemeye ve saptırmaya uğraşan bütün engellerin : Burjuva devlet teorilerinin, sınıflar arası barış tavsiyelerinin, küçük burjuva çalışma tarzlarının, teslimiyetin ve «sol» oportünizmin ortadan kaldırılması yoludur.

Proletarya hareketinin gelişmesinin her döneminde, sınıf mücadelesinden dönen hainlerin Marksizm kisvesi altında burjuva ideolojisini yaymaya çalıştıkları görülmüştür. Proudhon'dan, Bakunin'den, Bernstein'dan, Kautsky ve İkinci Enternasyonal oportünistlerinden sonra bugün de, merkezini Sovyet yönetici kliğinin teşkil ettiği modern revizyonistler(Leninist teoriyi tahrif ediyorlar. Proletarya diktatörlüğünü reddediyorlar; emperyalizm çağında halkların ortak devrim yolunu reddediyorlar; proletarya önderliğinde halk savaşını Çin'in imparatorluk hevesi», «CIA'cı provokasyon» olarak damgalıyorlar. Onlar, «barış içinde geçiş» i ve parlamentarizmi savunuyorlar.

Paris Komününden bu yana proletaryanın ve halk yığınlarının devrimci mücadelesi, emperyalizm, ve bütün gericileri olduğu kadar, bütün dönekleri ve revizyonistleri de kahreden büyük yakıcı alevdir! Emperyalizm çağında, proletarya önderliğindeki halk yığınları silâhlı işbirlikçi burjuvaziye, silâhlı toprak ağalarına ve dişine kadar silâhlı Amerikan emperyalizmine karşı ancak halk savaşıyla zafere ulaşabilir. Hâkim sınıflar devletinin parçalanması, barış ve savaş, milliyetçilik ve enternasyonalizm meseleleri, her zaman olduğu gibi bugün de bütün devrimci hareketler için en hayati meselelerdir. Bunlar, ülkemizde de proleter devrimci hareketimizle hâkim sınıflar ve bütün revizyonist klikler arasındaki can alıcı mücadele noktalarıdır.

parçalanmasına karşı çıkmak, orduyu devrimci göstermek, parlamentarizmi savunmak noktalarında ortaya çıkıyor.

Bugün Paris Komününün devrimci tecrübesini kim devam ettiriyor? Emperyalizmin toptan çöküşe gittiği, sosyalizmin ise bütün dünyada zafere ilerlediği çağımızın en büyük Marksist — Leninisti, Mao Zedung'dur. Mao Zedung, emperyalizm tarafından sömürülen ülkelerde proletarya önderliğinde yeni demokratik devrimin teorik ve pratik meselelerini çözümlemiş, proletarya diktatörlüğü altında sosyalizmin kuruluşunun bir dizi meselesini çözümlemiş, modern revizyonizme karşı amansız bir mücadele vererek devrimci Marksizm — Leninizmi devralmış, savunmuş ve geliştirmiştir. Halk yığınlarının proletarya önderliğinde devrim yolunda seferber edilmesi, burjuva devlet mekanizmasının parçalanması, son yüzyılın bütün mücadele tecrübesini özümseyen Mao Zedung Düşüncesi ile silâhlandırılmalarına bağlıdır.

Yaşasın Paris Komününün devrimci yolu!

Yaşasın emperyalizme karşı mücadele eden dünya halkları!

Yaşasın devrim yolunu aydınlatan yüce Marksizm — Leninizm — Mao Zedung Düşüncesi!

Karşı — devrimin kuvvetlerine karşı Paris'i sokak sokak, ev ev savunan Komüncüler son bari atta kanlarının son damlasına kadar mücadele veriyorlar

Yusuf Aslan ve Deniz Gezmiş Arkadaşlara!

Bu mektubu size arkadaşça ve açık yüreklilikle yazıyoruz. Böyle olduğu içindir ki, herşeyden önce eleştirilerimizi ulaştırmak bir arkadaşlık görevi oluyor. Devrimcilerin birbirlerine dalkavukluk etmelerinin, birbirlerinin sırtlarını sıvazlamalarının ne kadar zararlı bir davranış olduğunu, olaylar hepimize öğretmiştir. Arkamızda önemli dersler çıkaracağımız ve birçok tecrübeler kazandığımız bir mücadele var. Devrimciler, mücadelenin her dönemecinde geçmişin muhasebesini yaparlar, hataları tesbit ederler ve bu hatalarına karşı şiddetli bir mücadeleye girişirler.

Esas hatamız neydi? Esas hatamız, asırlardır kökleşmiş zulüm ve sömürüyü, kişisel kahramanlıkla yenebileceğimizi düşünmekti. Hepimizin bildiği gibi, baskı altında olan yalnız devrimci aydınlar ve gençler değildir. Halkımızın büyük bir çoğunluğunu meydana getiren işçiler ve köylüler ağır bir sömürü ve zulüm altındadır. Halkımız, zalimlere, sömürücülere ve bunların iktidarına karşı her geçen gün daha büyük bir hınçla dolup taşıyor. Halkımız için hayat dayanılmaz bir hale gelmiştir ve bıçak kemiğe dayanmıştır. Köylüler isyan istiyorlar. İşçi sınıfımızın mücadelesi yeni devrimci fırtınaları müjdeliyor. Her geçen gün daha büyük saflar halinde mücadeleye giren halkımızın, bugün en çok neye ihtiyacı vardır? Halkımızın gerici iktidarı yıkmak için, kendisine uzun ve zorlu kurtuluş savaşında önderlik edecek kararlı ve doğru bir öncüye ihtiyacı vardır. Bizim görevimiz, bu Marksist — Leninist öncünün bir neferi olarak, hâkim sınıfların köhnemiş baskı mekanizmasını param parça edecek muazzam gücü seferber etmek ve halkın en ön safında savaşmaktır.

Biz davranışımızla, halk yığınlarını seferber etmek için onların içinde erimemiz gerektiğini kavrayamadık. Bunu sözle kabul etsek bile, uygulamamız aksi yönde oldu. Halk yığınlarının, devrimci fikirlerle hızla silâhlanıp, mücadeleye atılmaya hazırlandığı bir dönemde, devrimci bir önderliğe şiddetle ihtiyaç duyduğu bir dönemde onlardan koptuk. Devrimi zafere ulaştıran esas gücün işçi ve köylü yığınları olduğunu görmedik. Halkla sağlam devrimci bağları olmayan, halk içinde erimeyen bir grup insan, ne kadar çok ve modern silâhlara sahip olursa olsun, ne kadar kişisel kahramanlık vasıflarını taşırsa taşısın devrim yolunda ilerleyemez. Silâha, insandan daha büyük bir önem verdik. Oysa, halk yığınları devrim safında kararlı olarak mücadeleye girdiler mi, onların silâhlanması hiçbir güçlük tanımaz. Ve yığınların şiddeti, hiçbir şeye benzemez. Sömürü ve zulmün hâkim olduğu köhnemiş toplumu parçalayan şiddet o şiddettir. Çalışma esasına dayanan, kardeşliğin hüküm sürdüğü, barışçı ve ileri toplumu kuran şiddet, yığınların şiddetidir. Halktan kopuk bir insan grubunun şiddeti, bizi proletaryanın devrimci iktidarı hedefine götürmez. Şiddet, nihaî hedefimizden soyutladığımız zaman, tek başına bir mâna ifade etmez.

Yusuf ve Deniz arkadaş,

Devrimci gençliğin içinde ve önünde yiğitçe savaştınız, halkımıza hizmet ettiniz. Bütün devrimciler gibi, hatalar yaptınız. Son bir kaç ay yaptığınız işler ise, büyük hatalar taşımaktadır. Önümüzde daha zorlu ve amansız bir mücadele dönemi var. Bu mücadelede bize, ancak Marksizm — Leninizm doğru yolu gösterir. Hatalarımızı yenmede, halk yığınlarıyla birleşmek ve bu muazzam gücü seferber etmede cesur ve kararlı olmalıyız.

Sınıf mücadelesi, hiçbir yerde ve hiçbir zaman durmaz. Bunu davranışlarınızla gösterdiniz. Deniz arkadaş ...

Bakanının karşısında devrimci vakarla davrandı, boyun eğmedi. Devrimcilerin kelepçeye vuruldukları zaman bile, sömürücülerden daha güçlü olduğunu ispat etti. İçişleri Bakanının zavallılığını ortaya koydu. O zaman, polis kurşunu ve jandarma dipçiğine göğüs geren bütün halkın yüreği Deniz arkadaşla beraberdi. Yusuf arkadaş, hastanede gözünü açar açmaz, halkın dâvasını savunmaktan vazgeçmiyeceğini ifade etti. Devrimcilerin en ağır şartlarda, ölümle mücadele ederken dahi halka hizmet etmeyi düşündüğünü dosta düşmana gösterdi. Bu davranışı bütün devrimcilerin yüreğine kuvvet verdi. Halk düşmanlarını ise hiç şüphesiz endişeyle düşünmeye sevketmiştir. Her ikinizin bu davranışları, devrimcilere örnek oldu.

Sınıf mücadelesinin her yerde, her zaman, her şart altında devam ettiğini gösterdiniz. Bundan böyle de bu şekilde davranacağınıza güvenimiz tamdır. Kişi, bir hapishane hücresinde tek başına yatarken dahi sınıf mücadelesini sürdürebilir. Kendi hatalarına karşı, hepimizin içinde varolan bireyciliğe karşı şiddetle savaşabilir. Hatalarımızı yenmede amansız olmak da bir sınıf mücadelesidir. Çok iyi bilirsiniz, hapisaneler sömürü düzeninin ezdiği insanlarla doludur. Hâkim sınıfların zulmü, hapisanelerde somut olarak gözler önündedir, taş duvarlar halinde yükselir. Sınıf mücadelesi orada da, mahkemelerde de devam edecektir. Halkın dâvasını savunacağınıza, ezilen halkımıza hizmet edeceğinize güveniyoruz.

Enternasyonalin büyük önderi Dimitrov, hapisteki devrimcilere şöyle hitap ediyor:

«Mücadele arkadaşlarımız! Sizinle beraberiz! Hayatımızın her saatini, kanımızın her damlasını sizin ve bütün emekçilerin alçak faşist rejimden kurtuluşu için vermek istiyoruz.»

Halkımız, kararlı, sabırlı ve zorlu bir mücadeleyle zulüm zincirini parçalayacak ve kurtuluş zaferini mutlaka kazanacaktır.

Hikmet Kıvılcımlı'nın Son

H. Kıvılcımlı Eleştirisi -3

Hikmet Kıvılcımlı 6 Mart 1971 Cumartesi günü Ankara'da Hukuk Fakültesi Konferans Salonunda bir konuşma yaptı. «Devrimci Derleniş ve Proletarya Partisi» başlığını taşıyan konuşmada Kıvılcımlı Sosyalist gazetesi dışındaki bütün hareketleri eleştirdi; çeşitli konulardaki görüşlerini ortaya koydu. Hikmet Kıvılcımlı'nın görüşlerinin eleştirisine, bu sayımızda bu konferansın eleştirisiyle devam ediyoruz.

«TAKLİTÇİLİK VE DOGMATİZM» İTHAMININ ALTINDA REVİZYONİZM YATIYOR

Hikmet Kıvılcımlı, konuşmasında «siyasî iktidar savaşı yapacak parti yolcuları olması gerekenlerin bugünkü tutumlarının anlamını» ele alacağını bildirdi. «Parti yolcusu sosyalistlerin», «ikinci kerte bölünmeler» dışında, beş parça olduğunu söyledi. Kendi ifadesiyle, bunlar : «TİP, Ak Aydınlık, Al Aydınlık savaş ve örgüt denemelerinde bulunan gençlik yığınlarımız» ve Sosyalist gazetesi etrafındaki harekettir.

Hikmet Kıvılcımlı'nın görüşlerine en fazla açıklık getiren, onun proleter devrimci hareketimize karşı yönelttiği hücumlardır.

Proleter Devrimci AYDINLIK hakkında Hikmet Kıvılcımlı bu hareketin «uykuda gezer», «olaylar içinde böyle bir bunalımları olan çocukların... ama biraz münafıkça çocukların» hareketi olduğunu söyledi. Babaca bir tavır takınmaya çalışan Hikmet Kıvılcımlı, Proleter Devrimci Aydınlık'ın «sapıtmalarının» özet olarak iki noktada toplandığını söyledi :

«Somutluk, objektiflik yok... bol bol okuyorlar... kendi toprağımız, kendi insanımız yok... Mao'nun, Castro'nun (???) yazdığı gerçeklikler dururken biz ne arıyacağız tavrı takınıyorlar... insana yakışan taklit değil yaratıcı düşüncedir... bir tekerleme tutumu içindedirler... devrimci görevleri anlayamıyorlar; ilkel gerçekleri tekrarlayıp duruyorlar... Marksizmin bütün canlılığını yokeden yobaz tutumlar içindedirler... boş sözden kurtulamıyorlar... Örnek vermeyeceğim; hepiniz biliyorsunuz... kendi söyledikleri hakikatleri çürütüyorlar... Ana çizgisi budur.»

Hikmet Kıvılcımlı'nın «pratikten kopukluk» ve «yobaz Marksistlik» iddiası, böylesine genel lâflarla, Sosyalist gazetesinde üçbuçuk sütun dolduruyor.

Proleter Devrimci AYDINLIK için «Türkiye pratiğinden kopukluk, soyutluk» ithamı doğru mudur? «Başka ülkelerden taklitle yetinmek» ithamı doğru mudur? Gerçeklere bakalım! **Proleter Devrimci AYDINLIK** daima Türkiye pratiği içinde yoğrulmuş; Marksizm — Leninizmi kullanarak Türkiye şartlarını, sınıf güçlerini ve birbirleriyle ilişkilerini; hâkim sınıflar içindeki çelişmeleri ve işçi — köylü yığınları içindeki pratiği tahlil etmiştir.

Türkiye ekonomisinin yapısını, gelişmesini, dış ilişkilerini inceledik. Bu yazıların birkaçı: «Türkiye Ekonomisinin Temel Meselesi» (4 — 18), «Türkiye'de İşçi Sınıfının Durumu» (6 — 20), «Emperyalizm ve Türkikiye Eoknomisi : Enflâsyon, Vergiler ve Zamlar», (7 — 21), «Paranın Değerinin Düşürülmesi Halk Yığınlarının Yoksullaşmasını Hızlandıracaktır» (9 — 23), «Emperyalizm, Üretim Tarzı, Sınıflar ve Baş Çelişme» (26), «TİP Programında Zengin Köylü Politikası», (26), «Hikmet Kıvılcımlı'nın Osmanlılarda Sınıflar Üstü Devlet ve Ordu Teorisi» (32) dir.

Türkiye'de hâkim sınıflar içindeki çelişmeleri izledik ve bugüne kadar gelen bir siyasî tahlil oluşturduk. Finans kapitalin en gerici, en şoven, en emperyalist kesiminin faşizm hazırlığı ile reformcu burjuvazinin çeşitli kesimlerinin parlâmenter veya diğer yollarla giriştikleri iktidar hazırlıklarını; bu çelişmeleri nasıl ele almak gerektiğini açıkladık. Bu tahlil, bütün diğer sol hareketleri de etkiledi. Bu yazılar: «En Geniş Saflarla İşbirlikçi AP İktidarına Karşı Devrimci Mücadele» (3 — 17), «Sıkı Yönetim Tekelci Sermayenin Halkımız Üzerindeki Baskı Aracıdır» (7 — 21), «CHP İçindeki İleri Unsurlar Açık Mücadeleye Girmelidir» (7 — 21), «Emperyalizmin Sıkı Yönetimine Karşı Birleşelim» (8 — 22), «CHP'deki Gelişmeler Üzerine», (8 — 22), «Bütün Devrimciler! Bütün TİP'liler», (10 — 24), «AP Kongresi ve Tekelci Sermaye» (25), «Devrimci Gençlik Hareketinin Tecrübeleri ve Dev — Genç Kurultayı» (25), «TİP Tüzük ve Programının Eleştirisi» (25), «TİP Kongresi, İlkesiz Birlik Kurultayı ve Revizyonist Kliklerin Çöküşü» (26), «Halkın Gücü Zulmün Topunu Tüfeğini Yerle Bir eder» (27), «Hâkim Sınıfların İktidar Formülleri Bir Bir Çökecektir» (28), «Proletaryanın Bağımsızlığı» (29), «İlkesiz Birlik Cephesi Çöktü» (29), «Halkın Dâvasını Savunmaya Kararlıyız» (30), «Ordunun Rolü ve Anlamı» (31), «En Gerici Mihrak; Sunay — Tağmaç — Demirel Ortaklığı» (32), «Zalimlerin Eli Kanlı İktidarına Karşı Birleşelim, Halkın Yenilmez Gücünü Seferber Edelim» (33).

En önemlisi, Türkiye'de yürütülen devrimci kitle çalışmasının tecrübelerini özetleyen tahliller, **Proleter Devrimci AYDINLIK**'ta geniş yer tuttu. Bu yazılardan birkaçı: «Tütün Üreticileri Sendikasını Bütün Yurda Yayalım» (3 — 17), «İşçi — Köylü Hareketleri ve Proleter Devrimci Politika» (5 — 19), «Kitle Silâhımız İŞÇİ — KÖYLÜ Gazetesini Bütün Yurda Yayalım» (5 — 19), «Kurtuluş Gazetesinin Eleştirisi» (8 — 22), «Ege Köy Çalışmalarından Çıkan Sonuçlar» (9 — 23), «İşçi Sınıfı Mücadelesi Yeniden Yükseliyor» (26), «İŞÇİ — KÖYLÜ Gazetesi İstanbul İşçi Bürosu Raporu» (26), «Trakya, Aydın, Çukurova, Tunceli, Konya, Ankara Köy Çalışmalarından Çıkan Sonuçlar» (27), «Turanlar Köyü Toprak Mücadelesinden Çıkan Sonuç: Hareketi Yoksul Köylü Yönetmelidir» (28), «Çukurova İşçi Mücadelesinin Öğrettikleri» (29), «Erzincan'ın İki Dağ Köyünde Yapılan Çalışma» (31), «İstanbul'da İşçi Sınıfı Hareketi Kuvvet Topluyor» (32), «Ege Tütün Üreticilerinin Mücadelesi» (33), «Proletarya Sanatı Mücadele Meydanında Doğuyor» (33).

Hareketimiz, kitle mücadelesini ele alırken, hiçbir zaman tasvirci ve dışarıdan bakan bir yaklaşım yansıtmadı. Tam tersine: Olayların içinde yer aldık ve olayların iç bağlantılarını, mücadele tecrübesinin özünü ortaya koymaya çalıştık. Dergimizin ve **İŞÇİ — KÖYLÜ Gazetemizin** bütün çalışması, kitleler içinde gün geçtikçe daha derin kökler salan, fedakâr, azimli, halkla birleşme yolunu seçmiş proleter devrimci kadroya dayanır.

Hikmet Kıvılcımlı, şimdiye kadar hep «Türkiye'nin incelenmediği» konusunda kıymetler koparırken, bir yandan bu kitle çalışmasını ve sistemleştirilen ürünlerini gözardı etti; yığınlar içinde kök salan İŞÇİ — KÖYLÜ gazetemizi gözlerden kaçırmaya çalıştı. Hikmet Kıvılcımlı'nın kendisi, oturduğu yerden ve tamamen bireyci bir çalışmayla «Türkiye'yi incelemek» iddiasındadır. Bu onu zorunlu olarak «tarih tezi» gibi sınıf mücadelesine aykırı düşen sonuçlara götürüyor. Sınıf tahlili nasıl yapılır? Araştırma ve inceleme nasıl yapılır? Herşeyden önce, kitlelerle omuz omuza sınıf mücadelesi içinde yapılır. Bugün Türkiye'de proleter devrimcileri, Türkiye'nin sınıf yapısını ve sınıf mücadelesini, bölge bölge, il il, köy köy, mücadele içinde tesbit ediyorlar. Halen elimizde yayınlanmamış birçok çalışma mevcuttur. Bu çalışmaların sonuçları, sınıf mücadelesi içinde tecrübe edilen bir sınıf tahlilinin ortaya çıkmasına hizmet ediyor.

Gerçeğin tek kıstası pratiktir. Türkiye'de sınıf mücadelesinin her yükselişi ve sertleşmesi, kimin ülkemiz pratiğine yakından bağlı olduğunu, kimin yığınlar i ç i n d e d e r i n k ö k l e r saldığını, kimin ise kapalı kapılar ardında tamamen ferdiyetçi ve entellektüel bir çalışmayla «yaratıcı Marksizm» ve «bilim» yaptığını ortaya koyuyor! Komutanlar muhtırası karşısında, sınıf mücadelesine değil, sınıflarüstü devlet ve ordu teorisine bağlı kalan Hikmet Kıvılcımlı, **«Ordu Kılıcını Attı»** şiarıyla öne çıktı. Bu şiar daha **Sosyalist** gazetesinin çıktığı gün yalanlanmıştı ve şu şekilde düzeltilmesi gerekiyordu: **Ordunun kumanda zincirini elinde tutan gerici mihrak, önce ilerici bir kısım subayları atlattı, sonra onlara «kılıcını vurdu» ve gerici parlâmentarizmi destekledi.** Hikmet Kıvılcımlı'nın «Ordu Kılıcını Attı» tutumunun, sıkı yönetim sırasında «Ordu ulusun ordusudur»; «sıkı yönetim tarafsız kalmalıdır» gibi teslimiyetçi çığlıklar atan Aydınlık Revizyonist Dergi yöneticilerinden ne farkı var? Sınıf mücadelesinin dışında kalan bütün unsurlar, olayları seyirci gibi izliyor ve kitlelere hiçbir mücadele hedefi göstermiyorlar. Bütün söyledikleri, Kıvılcımlı'nın bu yazısında olduğu gibi, **«...Meclislerimizden kendi kendini düzeltmesi mi beklenir? Besbelli ki Ordu onu ummuyor. Onun için süratle idareyi üzerine alacaktır. Muhtıradan başka anlam çıkmıyor. Haydi hayırlısı»** demekten ibaret oluyor.

Hikmet Kıvılcımlı «Haydi hayırlısı» tahlilini geliştirirken, proleter devrimci hareketimiz ülke çapında ne yapıyordu? Başından beri yaptığımız tahlile ve çalışmamıza uygun olarak, kitlelerin âcil taleplerini ortaya koyduk ve bunları bütün halka maletmek için azimli bir çalışma verdik. Dört gün içinde AYDINLIK ve İŞÇİ — KÖYLÜ peşpeşe, mücadele hedefleriyle çıktı. Yığınlar içinde kök salan kadrolar, binlerce bildiri dağıttılar, propaganda yaptılar, afiş yapıştırdılar. Mücadele azmini körüklediler. Hikmet Kıvılcımlı, proleter devrimci hareketimize «uykuda gezer» sıfatını yakıştırmış. Komutanlar muhtırası üzerinde sayfalarca hayalperest spekülâsyon döşenen «hayır» dileyici Hikmet Kıvılcımlı, uykuda gezer görmek için kendi kendisine bakmalıdır.

«Taklitçi düşünce, ilkel gerçekleri tekrarlamak, yobaz tutumlar, yaratıcılığın olmayışı» ithamlarının anlamı nedir? Elbette, Marksizm — Leninizm bir dogma değil bir eylem kılavuzudur. Elbette, Marksizm — Leninizm «oku hedefine yollamak için», kendi ülkemizdeki şartların somut tahlilini yapmada ve doğru strateji ve taktikleri tesbit etmede kullanılmalıdır. Elbette, dün-

«örnek vermiyeceğim; herkes biliyor» demekle olmaz!

Beri yandan, şunu hiç unutmayalım: Bütün dünyada, her dönemde, revizyonistler Marksizm — Leninizmin temel gerçeklerine karşı çıkarken ve Marksizmi «tashih» ederken, böyle ithamlarda bulundular. **Proleter Enternasyonalizmini, bütün ezilen halkların ve dünya işçilerinin ortak devrim yolunu ve Marksizm — Leninizmin temel ilkelerini**, «taklitçilikten kaçınmak, yobazlığa karşı çıkmak ve yaratıcı düşünce getirmek» adı altında, **yoketmeye** çalıştılar. Revizyonistler, «Marksizm — Leninizmi dogma olarak ele almamaktan» söz ederken, aslında Marksizm — Leninizmi değil, burjuva ideolojisini **eylem kılavuzu** almak istiyorlardı.

Hikmet Kıvılcımlı da bu genel ithamlarla, Marksist — Leninist ilkeleri bu şekilde yok etmeye çalışıyor. İstediği «yaratıcılık» bu tip bir yaratıcılıktır. Hikmet Kıvılcımlı, «taklitçilikten uzak durmak» önerisiyle (örneğin, «Marksist doğmadan uzak olduğunu» söyleyen bir Allende gibi), büyük proleter devrimcilerinin ve ezilen dünya halklarının kurtuluş mücadelelelerinin tarihî çizgisinin dışında ve ona zıt bir yol öneriyor.

Mihri Belli : «Sağımızdaki Millici güçlerden bizi tecrit etmek isteyen Maocular» diyor. Hikmet Kıvılcımlı: «Vurucu güçle gençliğin ve halkın arasını açmak isteyen bozguncular» diyor.

Hikmet Kıvılcımlı'nın proleter devrimci hareketimize yönelttiği ikinci hücum da şöyleydi: «Bunlar silâhlı halk savaşıyla hemen (???) zafere ulaşmak istiyorlar... En son tutumları iki noktada toplanıyor... Vurucu güçle gençliğin ve halkın arasını açmak; ilkel doğruları yanyana dizip akıllarınca adam kandırmak istiyorlar... Bozgunculuk yapıyorlar...»

«İkinci nokta» yı bir an için sonraya bırakıp, ordu meselesini ele alalım. Yukarıdaki sözleriyle Hikmet Kıvılcımlı, Türkiye'de ordunun «devrimin vurucu gücü» olduğu yolundaki görüşlerini tekrarlamış ve buna, bu görüşe karşı çıkmanın «bozgunculuk» olduğu iddiasını eklemiş oluyordu.

Hikmet Kıvılcımlı, proleter devrimci hareketi «şu anda bize siyasi kurtuluşun yüklediği devrimci görevleri anlıyamamakla» itham etti. Neymiş bu «devrimci görevler?» Kıvılcımlı şöyle devam etti:

«Halbuki, bugünkü şu anın devrimcilere yüklediği görev nedir? Bunu biraz düşünseler: gençlikle ve halkla Vurucu Güçlerin arasını açar gürültüler çıkarmak, tamamen bir bozgunculuk yaratmaktadır.

Bütün bunların anlamı nedir? «Devrimciyim» diyen herkesin önünde **iki yol** vardır: **Ya**, halk yığınlarına güvenmek; onları devrimci düşünceyle silâhlandırmak ve halkın demokratik diktatörlüğü yolunda örgütlü muazzam bir güç haline getirmek. **Ya da**, burjuvaziyle işbirliğine gitmek. Birinci yol, Darksist — Leninist ilkelerden en ufak bir tâviz vermemeyi emreder. Burjuvaziyle işbirliği yolu ise ,proletarya ideolojisinin yıpratılmasını; gizli veya açık tahrif edilmesini; onun yerine «yaratıcı» oportünizmin konulmasını ve proletaryanın burjuvazinin kuyruğuna takılmasını gerektirir. Hikmet Kıvılcımlı, hangi yolu tutuyor? Aman, diyor, «Vurucu Güç» ile gençliğin ve halkın arasını açmayın! Aman, diyor, burjuvazi ile işbirliği yapmamıza engel olmayın! Önümüzdeki görev, diyor, halk yığınlarını proletarya düşüncesiyle teçhiz etmek değil, burjuvaziyle «aramızı açmamaktır. Lenin, **İki Taktik** kitabını, «aman burjuvaziyi ürkütmeyelim» diyen Menşevikleri yere çalmak için yazdı. Halkın dâvasını savunduğumuz zaman «orduyla aramızı açıyorsunuz, bu bozgunculuktur» diye feryad eden Hikmet Kıvılcımlı ve Mihri Belli, Türkiye'nin halis Menşeviklerindendir.

Hikmet Kıvılcımlı, Marksist — Leninist ordu tahlili hakkında da şöyle diyordu: «Bunlar hep olağanüstü doğrulardır... Ancak, Türkiye'de ordu meselesi başkadır, genel olarak devlet ve ordu meselesi başka... Söyledikleriniz alfabetik doğrulardır ama kitabi kalıyorsunuz...»

Bu tavrın, bir zamanlar «Bizim dediklerimiz sosyalist literatürde yazmaz. Bunlar Türkiye gerçekleridir» diyen Mehmet Ali Aybar'ın Marksizm — Leninizm düşmanlığından ne farkı vardır?

Bu tavrın, «teori iyi, güzeldir ama o başkadır, pratik başka» diyen bütün oportünistler ve reformculardan ne farkı vardır?

Bunların yanısıra Hikmet Kıvılcımlı, tartışma için de ordunun yalnız Türkiye'de değil, başka ülkelerde de «devrimin vurucu gücü» olduğunu ilân etti. **Halk savaşı** konusunda sorulan bir suale ilişkin olarak şöyle dedi: «...ABD'nin ödü, asıl Lâtin Amerika'da da ordu vurucu güç olduktan sonra patlamaya başladı...»

Eğer genel olarak ordunun «devrimin vurucu gücü» olduğu iddia edilecekse, Türkiye'ye özgü ayrıntılı bir «tarih tezi» ne ne lüzum vardı? Dünya çapında böyle bir tez mevcuttur. Modern revizyonizmin ünlü «kapitalist olmayan kalkınma yolu» tezine göre: Az gelişmiş ülkelere sınıflarüstü bir rol oynamaya başlayan ordu, dengenin ve ilerlemenin dayanağı olur. Ordu, darbeyi vurur; millî demokrasiyi kurar; ardından, genel dünya durumu, iç ve dış etkiler, orduyu gitgide sola iter, sosyalizm de böyle gelişir.

Lâtin Amerika'da ordu «devrimleri» konusunda Hikmet Kıvılcımlı şöyle dedi:

«En gerici ordu bile, iktidara gelince finans kapitali devletleştiriyor... İktidarda kalmak için ne yapacak? Nerden gelir temin edecek? İster istemez ilerici bir rol oynuyor... Dünya ve ülke şartları onları buna itiyor... Olayları bırakıp da kitapla düşünürsek bunu anlayamayız...»

Hikmet Kıvılcımlı'nın «vurucu güç» teorisinin modern revizyonizmden ne farkı var?

Hikmet Kıvılcımlı, kendisinin orduya karşı tavrını

Genelkurmay Başkanlığının Dergimizle İlgili Tamimi

(BUGUN **Gazetesinden aynen alınmıştır**)

Genelkurmay Başkanlığı bütün birliklere birer tamim göndererek yıkıcı ve millî birliği parçalayıcı neşriyat yapan «AYDINLIK» adındaki derginin sokulmamasını istemiştir.

Genelkurmay Başkanlığı birliklere gönderdiği tamimde, komünizan akımları körükleyen ve milleti bölücü neşriyat yapan bazı dergi ve gazeler hakkında dikkatli ve hassas bulunulmasının gerekliliğine işaret edilmiştir. Bir süreden beri neşredilen «AYDINLIK» adındaki kızıl dergide de milleti parçalayıcı neşriyat yapıldığı gözden kaçmamış ve durum Genelkurmay Basın ve Halkla İlişkiler Dairesince tesbit edilip gerekenin yapılması istenilmiştir.

«Proleter Devrimci AYDINLIK» dergisi her sayısında işçilerimize hitap etmiş ve onları kanunların karşısına çıkmaya dâvet etmiştir. Dergide ayrıca askerî bir diktatörlükten bahsedilmekte ve şerefli ordumuzu töhmet altında bırakacak iftiralar

Konferansının Eleştirisi

yici tutumdur, yoksa orduyu «devrimci» ilân etmek mi?!!) ... Formüllere batıyorsunuz... en küçük olanaklardan yararlanmamız gerek...»

Yani Hikmet Kıvılcımlı, kendi tavrının ordu içindeki çelişmelerden yararlanmaya, bütün olanakları kullanmaya yarayan diyalektik bir tavır olduğunu iddia ediyordu. Proleter devrimci hareketimizin ise orduyu yekpare bir blok olarak karşıya almak gibi metafizik bir düşünceye saplandığını öne sürüyordu.

Çelişmelerden faydalanmak nasıl olur? Halkı mücadeleye hazırlamayı amaçlayan Marksist — Leninist ilkelerden tâviz vererek olmaz!

Bütün büyük proleter devrimlerinin tecrübesi ve ezilen dünya halklarının mücadelesi, herhangi bir «taktik gerekçeyle» Marksist — Leninist ilkeleri tahrif etmenin veya yok saymanın sonunun, revizyonizm ve burjuvaziye teslimiyet olduğunu kanıtlamıştır.

Devrim yolunda şaşmadan sonuna kadar yürümek ve geniş halk yığınlarını siyasi iktidar yolunda seferber etmek için, Marksist — Leninist ilkelere sadık kalmak şarttır.

Marksist — Leninist devlet ve devrim teorisinin amacı nedir? Bu, yalnızca bir «kitabi bilgiler yığını» mıdır? Yoksa proletaryaya ve ezilen yığınlara, kurtuluş için hâkim sınıfların devlet mekanizmasını parçalamak ve yerine halk iktidarını kurmak gerektiğini gösteren bir rehber midir? Hiç şüphesiz ki ikincisidir. Halk yığınlarına devlet ve ordu hakkında gerçeği söylemezsek, onları devrim yolunda mücadeleye nasıl sevkedebiliriz? Onlara, devrim zorunluluğunu, işçi — köylü iktidarı zorunluluğunu nasıl kavratabiliriz? Bir yandan her gün konuşma yoluyla, yazı yoluyla ordunun «devrimin vurucu gücü» olduğunu halka ilân ederken, beri yandan bu tavrımızla «çelişmelerden faydalanmakta olduğumuzu; bir kere ordu vursa, gerisini proletaryanın getirebileceğini» iddia edebilir miyiz? Açılan gedikten faydalanacağı iddia edilen o proletaryanın, o hareketin, o örgütün, ordunun «devrimci olduğu» iddiasıyla silâhsızlandırılmış reformizme boğulmuş olamayacağını nasıl düşünebiliriz? Hikmet Kıvılcımlı, «ordu devrimin vurucu gücüdür» demekle, burjuvaziye başka şey, proletaryaya başka şey söylediğini mi zannediyor? Marksizme değil revizyonizme yönelirse, proletarya hangi siyasi tecrübeyle, hangi devrim hedefine yürüyecek?

Bugün ülkemizde geniş emekçi yığınlarının mücadelesi hızla gelişiyor. Hâkim sınıflar **kendiliklerinden değil,** işçilerin, köylülerin ve şehir küçük burjuvazisinin ağır darbelerini yedikçe parçalanıyorlar. Hâkim sınıflar **genel olarak**, halkın mücadelesini devletin örgütlü baskı gücüyle kana boğmak istiyorlar. İşçiler, köylüler, gençler, emekçi Kürt halkı, ordunun niteliğini kitaplardan **değil, hayatın kendisinden** öğreniyorlar. İstanbul işçilerinin, Turanlar, Kayabaşı köylülerinin, Beytüşşebap, Nusaybin halkının bilgileri mi «kitabi bilgiler», yoksa Sayın Hikmet Kıvılcımlı'nın «tarih tezi» mi?

Beri yandan, hâkim sınıflar içinde keskinleşen menfaat çelişmeleri, farklı siyasi önerilerin ortaya çıkmasına yol açıyor. En gerici unsurlar, faşist bir askeri diktatörlüğün plânlarını yaparken, reformcu burjuvazinin bir kanadı da, Peru — Bolivya tipi bir iktidarın hazırlığı içinde gözüküyor. Orduyu «devrimin vurucu gücü» ilân eden Hikmet Kıvılcımlı, faşist bir askeri diktatörlük halinde, işçi sınıfına ve tüm halkımıza ne diyecektir? Onları faşizme karşı mücadeleye hazırlamış, doğru yolu göstermiş olacak mıdır?

Reformcu burjuva iktidarı sözkonusu olduğu takdirde, Hikmet Kıvılcımlı bu iktidarı «devrimci» mi ilân edecektir? Halk yığınlarının sömürücülere karşı sertleşen mücadelesine nasıl bir tavır takınacaktır?

Burjuva devlet teorilerinin **varlık nedeni**, devleti ve orduyu sınıflarüstü, halktan yana, kamu gücü olarak göstererek halkın devrimci mücadelesini önlemek, bastırmaktır. Marksist devlet teorisinin varlık nedeniyse, burjuva ideolojisinin etkisini yıkmak ve halk yığınlarına devrim yolunu göstermektir. Şimdi Hikmet Kıvılcımlı, bu teoriyi «kitabi bilgi» ilân ediyor. Hikmet Kıvılcımlı, Lenin'in ismini hiç ağzından düşürmüyor, ama proletaryayı siyasi iktidar mücadelesine hazırlamak iddiası içinde, proletaryaya Lenin'in teorisini değil, burjuvaziye hizmet eden burjuva devlet teorilerini sunuyor. Revizyonizmin bundan açık bir ifadesi olabilir mi?

Burada, ordu içindeki çelişmelerden yararlanmak meselesini nasıl gördüğümüzü de belirtmek isteriz. Ordunun bir kesimi, durduğu yerde devrim safına geçbütündür. Birincisi ordu ülke içinde ve dışındaki hâkim sınıflardan kopuk olarak, o hâkim sınıfların meydana getirdiği kumanda zincirinden kopuk olarak ele alınamaz. İkincisi, ordunun içindeki unsurların sınıfi niteliğini de gözönünde bulundurmak gerekir. Devrim, devlet mekanizmasını parçalamak ve halkın devletini kurmak olduğuna göre, orduya kimin hükmettiği, hangi sınıflara bağlı olduğu, halk hareketine karşı nasıl davranacağı konusunda kitlelere gerçeği anlatmadan hiçbir şey yapamayız. **Bu, meselenin bir yönüdür.**

Beri yandan, ordunun erleri işçi ve köylülerdir ve toplumun her kesiminde olduğu gibi, ordu içinde de devrimci subaylar mevcuttur. Üstelik bu, Türkiye'ye özgü bir durum değildir. Dünyanın her yerinde, hâkim sınıflar halka karşı, bizzat halkın içinden aldıkları insanları, kumanda mekanizması kendi ellerinde olan bir silâhlı güç halinde örgütlerler. Hâkim sınıfların ordu halinde teşkilâtlandırdıkları halkı sevketmede bir diğer güçlü araçları, ülke çapındaki ideolojik hâkimiyetleridir.

Hâkim sınıfların emrindeki kurumlar, ancak halkın mücadelesinin gelişip güçlenmesi karşısında dağılırlar. Ordunun bir kesimi, durduk yerde devrim safına geçmez! Devrim yolunda ilerleyen ve hiç şüphesiz, bunun için Marksist devlet teorisiyle cihazlanmış emekçi yığınların mücadelesi, ordu saflarını da etkiler. Ordu içindeki ilerici, yurtsever subay ve askerler, devrimin etkisinin gelişmesine bağlı olarak bilinçlenir ve halkın safına katılırlar. Bu, ancak Marksist — Leninist ilkelere sonuna kadar sadık kalan, uzun ve sabırlı bir çalışmayla gerçekleştirilebilir.

Proleter Devrimci AYDINLIK ve **İŞÇİ — KÖYLÜ**, ordu meselesini her ele alışta, ordunun içindeki çelişmeleri; işçi ve köylü askerlerin ve yurtsever subayların varlığını ısrarla belirtmiştir ve mücadele içinde onları halkla birleşmeye çağırmıştır.

Ne var ki, çelişmelerden yararlanmak, orduya «siz devrimin vurucu gücüsünüz» demekle olmaz. Böyle bir tutumun, ordunun «devrimci» olduğu inancını yayacağı; halk yığınlarını teslimiyete götüreceği ve ordu içindeki ileri unsurları da gevşekliğe ve siyasi geriliğe iteceği açık değil midir?

Büyük Lenin, Rusya proletaryasını ve halklarını devrime götürdü. Büyük Ekim Devrimi sırasında, hâkim sınıfların ordusu parçalandı, halk ordusu teşekkül etti. Askerler, yığınlar halinde devrim saflarına katıldılar. Lenin ve arkadaşları, hiç şüphesiz en küçük olanaklardan bile yararlandılar.

Bunu yaparken orduyu «devrimin vurucu gücü» ilân etmediler.

Mao Zedung'un önderliğindeki Büyük Çin Devrimi sırasında, gerici Kuomintang ordusu tedricen parçalandı ve yüzbinlerce asker ve subay, halk ordusuna katıldı. Mao Zedung ve silâh arkadaşları, hiç şüphesiz bütün çelişmeleri devrim yararına kullandılar.

Çin Devriminde Mao Zedung'un Kuomintang ordusuna «devrimci», «devrimin vurucu gücü» dediği hiç olmadı. Ama Cen Du — Siyu gibi Çin Menşevikleri, Çan Kay — Şek'in 1927'deki karşı — devrimci askeri darbesine; «Milli burjuvazinin zaferi, milli devrimin zaferi» diye alkış tuttular! Türkiye Zühre yıldızında değildir. Dünya halklarının tecrübelerine dikkat etmek zorundayız!

Komutanlar muhtırası üzerine çıkan «Ordu Kılıcını Attı» başlıklı «hayır» dileğinde, ordu içindeki çelişmelere ve mücadele eden sınıf güçlerine ilişkin tek kelime yoktur. Sadece yekpare bir ordu, «kılıcını atmış» Hangi sınıfı, kim temsil ediyor? Kıvılcımlı şöyle diyor : «Ordu kurmazsa kim kuracak Demokratik Hükümeti?» Biraz daha açıklıyor : «Asker siyasetle uğraşmasın!.. Ya ki muğraşsın...» İşte, «yaratıcı» «tarih tezi» nin götürdüğü, «çelişmelerden faydalanan» «proletarya (???) ideolojisi»! Sınıf savaşında halkın sözü bile edilmiyor.

Görüldüğü gibi orduyu çelişmeli olarak değil, bölünmez bir bütün olarak ele alan ve devrimin sınıflarüstü «vurucu gücü» ilân eden, Hikmet Kıvılcımlı'nın kendisidir.

LÂTİN AMERİKA'DA REFORM MU DEVRİM Mİ?

Marksizmi «tashih» ederek Türkiye ordusunu «devrimci» ilân eden Kıvılcımlı, bu oportünist teorisini son konferansında Lâtin Amerika ülkelerine de uyguladı. Lâtin Amerika ülkelerinde de orduyu «devrimci» ilân etti. Hattâ şöyle dedi: «En gerici ordu bile iktidara gelince finans kapitali devletleştiriyor.»

Lâtin Amerika'da Peru ve Bolivya gibi ülkelerde olan nedir? Bunu başka bir yazıda daha etraflı olarak ele alacağız. Burada, meseleyi bu konuyla ilgili olarak kısaca özetleyelim.

Lâtin Amerika'da ABD emperyalizmi artık eski, açık zorbalık ve açıktan açığa kukla yönetimler vasıtasıyla iktidarını sürdüremiyor. ABD emperyalizminin en yakın işbirlikçisi olan finans oligarşilerinin idaresi, bu ülkeleri o kadar büyük felâkete sürükledi ki, artık bu yöntemlerle halk yığınlarının mücadelesini bastırmak imkânsız hale geldi. Bazı ülkelerde, ABD tekelci sermayesiyle doğrudan doğruya bağı olmayan burjuvazi parlâmenter yoldan, bazı ülkelerde ise ordunun bir kanadını etkisi altına alarak iktidara geldi. Şili'de, Peru'da ve Bolivya'da anti — emperyalist nitelikte bazı reformlar yapıldı. Bu reformlar, temelde, eski finans oligarşisi yerine yeni bir devlet kapitalizmi yaratan; devrik finans oligarşisinin yerini yeni kadroların almasına yarayan reformlardır. Devrimciler, elbette Lâtin Amerikada da ABD tekellerine bağlı olmayan burjuvazi ile ABD emperyalizmi arasındaki çelişmelerden yararlanmaya çalışıyorlar. Ancak, reformcu burjuvazi iktidara geldi diye «devrim olduğunu» ilân etmiyorlar. Bu iktidarlara bel bağlamıyorlar. Burjuva reformlarının halkı kurtarmadığını, eski sömürü sisteminin yerine daha ince, daha gizli ve ustaca bir sömürü sisteminin geldiğini somut örnekleriyle ortaya koyuyorlar. Somut hedefler etrafında halk yığınlarını harekete geçiriyorlar. Buna karşılık, ABD emperyalizmi, karşısında eskisi kadar sadık bir iktidar bulamasa bile, tek çıkış yolunu bu yeni iktidarlarla uzlaşmakta buluyor. Bütün dünya halklarının tecrübesi, milli burjuvazi ile emperyalist — işbirlikçi burjuvazi arasında ince bir çizgi bulunduğunu, milli burjuvazinin zamanla emperyalizmle uzlaştığını ve işbirlikçi nitelik kazandığını gösteriyor. Lâtin Amerikada bütün anti — komünistler ve revizyonistler, reformcu burjuva iktidarlarını «devrimci» ilân etmede birleşiyorlar. Hikmet Kıvılcımlı, bütün bu olaylara karşı hangi tavrı takınıyor? «Taklitçi olmayalım; Mao'nun Cao'nun dediği bizi ilgilendirmez» diyen, proleter devrimci hareketimizi dünya olaylarına fazla ilgi göstermekle suçlayan Hikmet Kıvılcımlı, Sosyalist gazetesinde Lâtin Amerika olaylarının yukarıda sayılan örneklerine nedense pek geniş yer ayırıyor! Peru ve Bolivya'da ordunun «devrimin vurucu gücü» olduğunu ilân ediyor. Daha ilginci, Şili'de «Barış içinde geçişin gerçekleştiğini» iddia ediyor! Hiç şüphesiz, bütün bunlar, dünya halklarının tecrübesini «taklitçi değil, yaratıcı bir şekilde» izlemektir. Ama bu «yaratıcılık» revizyonizmin yaratıcılığı oluyor.

Hikmet Kıvılcımlı'nın konferansının eleştirisine, gelecek sayıda şu başlıklar altındad evam edeceğiz :

HİKMET KIVILCIMLI EMPERYALİZM ÇAĞINDA HALKLARIN DEVRİM YOLUNU REDDEDİYOR

HİKMET KIVILCIMLI MODERN REVİZYONİZMLE BIRLEŞİYOR.

REVİZYONİST HİKMET KIVILCIMLI VE REVİZYONİST MİHRİ BELLİ, BİRLEŞİN! BİRLEŞTİKÇE ÇÖKECEKSİNİZ.

PROLETARYA PARTİSİNİN İDEOLOJİK TEMELİ NEDİR?

MARİGHELLA

(Baştarafı Sayfa 3 de)

larını göstermez. Reformculukla devrimcilik arasındaki ayrılık, silâhlı mücadele ile parlâmentarizm ya da mücadelenin şehirlerden kırlara doğru mu yoksa kırlardan şehirlere doğru mu gelişeceği konusundaki ayrılığa indirgenemez. Reformculukla devrimcilik arasındaki ayrılık, burjuva devlet cihazının muhafazası ile parçalanması ve yerine işçi — köylü devletinin konması arasındaki ayrılıktır.

Burjuvazinin devlet cihazını ancak proletarya partisi önderliğinde silâhlı halk kitleleri, yani halk ordusu yıkabilir. Bunun bir avuç «seçkin» in ferdi kahramanlığıyla, cesaretiyle başarılabileceğini savunmak, halkı aldatmak, halkın burjuvaziye karşı silâhlandırılmasını önlemektir. Silâhlı mücadele başlı başına bir amaç ya da bir siyasi program değildir.

İşçi sınıfı hareketinin sağdan ve «sol» dan saldırıya uğradığı Brezilya'da, Marksist — Leninist Brezilya Komünist Partisi, Marksizm — Leninizm — Mao Zedung Düşüncesinin yüce bayrağını ... muştur. O günden bu yana revizyonizme ve küçük burjuva anarşizmine karşı mücadele içinde güçlenmiş ve çelikleşmiştir.

Parti, 1964 Ağustosunda silâhlı mücadele yolunu kabul etti ve bu yolda halkı seferber etmek üzere faaliyetlerine başladı. 1966 da, Altıncı Milli Kongresinde, silâhlı mücadele yolunu, proletarya partisi, önderliğinde halk savaşı olarak tesbit etti. Brezilya devriminin temel meselesinin, köylü meselesi olduğunu, devrim yolunun işçi — köylü ittifakını kurarak, halk kitlelerini seferber etmek olduğunu ilân etti. Amerikancı faşist diktatörlüğün ancak halk savaşı yoluyla yıkılacağını gösterdi.

Bütün dünyada ve ülkemizde Marksist — Leninist hareket, bir yandan kuyrukçu eğilimlerle, öte yandan terörist eğilimlerle mücadele içindedir. Marksist — Leninistler bu iki eğilime karşı mücadele ede ede, bunları yenerek zafere ulaşabilir. Marksist Leninist hareketin, kuyrukçu ve terörist eğilimlerle mücadelesi, sınıf mücadele-

İŞÇİ - KÖYLÜ ve Aydınlık Satanlara Polis Saldırdı

Ankara'da İŞÇİ — KÖYLÜ Gazetemizi ve Proleter Devrimci AYDINLIK dergimizi satan arkadaşlarımıza polis vahşice saldırdı. Arkadaşlarımız yiğitçe karşı koydular. Polis, bir seferinde üç, diğer seferinde de üç arkadaşımızı gözaltına aldı. Gazetemiz ve dergimiz hakkında bir toplatma kararı dahi bulunmaksızın yapılan bu saldırılara rağmen, arkadaşlarımız gazete ve dergi satmağa devam ettiler ve edecekler. Gericilerin baskısı, devrimci düşüncenin halkımıza ulaşmasına

Tartışma

Eleştiri - Özeleştiri Bizim Silahımızdır

GÜCÜMÜZ HALKTAN GELİR

Uzun zamandır tafsilâtlı mektup yazamadım. Bu yönden kendimi suçlu hissediyorum. Bizlerin herkesten daha fazla haberleşmesi lâzımdır. Haberleşerek birbirimizle anlaşacğız. Takip edeceğimiz yolları tesbit ederek, kurtuluş günümüze kararlı, sağlam adımlarla ilereyelim. Gücümüz halktan gelir. Halkımızda bu güç fazlasıyla vardır. Bu gizli güçleri harekete geçirmek, devrimcilere düşer. Bizim Türkiye'mizde devrimciyim diyen pek çoktur. Ama devrimciliğin temel ilkelerini — Marksizm — Leninizmi — çoğunluğu henüz bilmiyor. Bunları yetiştirmek devrimcilerin, yayınlarıyla, eylemleriyle ve halkla kaynaşmasıyla olur. Bütün bu baskılara, zulümlere karşı bu yolları takip ederek mücadelemizi devam ettirmeliyiz. Halkımızı ne kadar aydınlatırsak mücadelemiz sağlam temellere oturur. Siz arkadaşlarımız bunları bizlerden fazla yapıyorsunuz. Yayınlarınızla yurdumuzun en ücra köşelerine kadar gidiyor, orayı aydınlatıyor ve mücadelemize büyük katkılarda bulunuyorsunuz. Bizler de Anadolu köylerinde elimizden geldiği kadar, son nefesimize kadar savaşımıza devam edeceğiz. Sosyalist, mücadeleden yılmaz, daha da çelikleşir. Dik ve çelikten bir kale gibi azgınların karşısında dikilerek halkını savunur. Köpeklere boyun eğmez. Hayatlarının sonuna gelmiş olan kapitalist sınıfın durumunu halkın gözleri önüne sererek, halkın elinden kurtulmak için son tutamak dalları olan ordu ve polis kuvvetine nasıl sığındıklarını anlatmalıyız.

Sömürücülerin unuttukları tek nokta şudur : Sömürülmekten bıkmış, jandarma, polis dayağından inlemiş, ağaların, kodamanların zulmünden usanmış, ölmüş diye bakılan halk öyle bir kükrer ki, coşar, kabarır, sel olur. Önüne çıkan herşeyi siler gider. Ulusal haklarına kavuşarak, kendi kaderlerini kendileri tayin ederler. Çıkarcılar ölmüş, ezilmiş, sömürülmüş bir halktan böyle bir güç doğacağını tahmin etmezler. Etseler de işlerine gelmez. Onlar seslerini yavaşlatır, kaybolup giderler Bu bütün dünyada böyle olmuştur

Yayınlarınızdan yeteri kadar yararlanıyoruz. Çevreye dağıtıyorum. Biliyorsunuz. Doğu Anadolu, ağaların zulmünde tarih boyu kalmıştır. Bu yüzden ağalığı bizzat yaşayarak tanımıştır. İşte bunun için yayınlarınızı ilgiyle okuyorlar. İşçi — Köylü dayanışmasının olumlu olduğunu benimsiyorlar. Çevremizdeki köylerin çoğunluğu devrimci fikirleri benimsiyorlar Devrimcilerin eylemlerini ilgiyle izliyorlar. Bir devrimcinin öldürüldüğünü duyduklarında «Gitti bizim için bir ana kuzusu daha» diyerek üzülürler. Yayınlarınızı takip ederler. Bizler de yanlarında bulunuyoruz. Köylerden daha sonraki mektuklarımda bahsedeceğim.

Mücadelemizde başarılar, sosyalist selâmlar, sağ yumruklar havada!

Yaşasın ulusal kurtuluş savaşımıza katılanlar!

Yaşasın kendi kaderlerini kendileri tayin edenler!

Yaşasın Sosyalist ülkeler!

Erzincan'dan bir arkadaş

«REVİZYONİSTLERİN TUTUNDUĞU HER DALI KESELİM İKİ YÜZLÜLÜKLERİNİ TEŞHİR EDELİM!»

Derginin haftalık olarak çıkması devrimci kadroların eğitimine yenilik ve hız getirdi. Revizyonizm konusunda yılmadan yaptığınız eleştirilerinizi takdirle karşılıyoruz.

Ancak son sayıların dışında diğer sayılarda da oportünizm konusunu eleştirmenizi bekliyoruz. Revizyonistler karşısında cevapsız bırakılmış hiç bir husus kalmamalı. Onlar «revizyonizmle mücadele ederek, oportünizmi gizlemekle» suçluyorlar. Böyle bir şeye inandığımı sanmayın. Revizyonistlerin tutunduğu her dalı keserek, onların iki yüzlülüklerini ispatlamalıyız.

Revizyonistlerin dergiyi en çok eleştirdikleri husuş ise, genellikle 20. sayıdan önceki yazılar üzerine oluyor. Örneğin objektif — subjektif şartlar üzerine yazılan yazılar gibi.

Geçenlerde buraya bir Mihrici gelmişti. TÖS'te yaptığı konuşmalarında burcu burcu Mihri Belli'nin görüşlerini dile getirdi. Bir ara sözü «Milliyetçi Öğretmenler» örgütüne getirdi ve onlardan «Sahte milliyetçiler» diye bahsetti Kendilerini hakiki milliyetçi olarak gösterdi. Tabii ikinci gün yaptığımız toplantıda milliyetçiliğin savunulmasının bir Marksiste yakışmayacağını söyledik. Son sayıları eteştirmiyorlar. Özellikle Turanlar toprak işgali ile ordu konusunda koyduğunuz gerçeği takdirle karşıladık. Dev — Genç yöneticilerinin gazete satışlarına engel olma çabalarını ise üzüntü ile karşıladık. Mao'nun kadrolar ve liberalizm konusundaki fikirlerini okumamış olmalılar ki, bu tür davranışları yapıyorlar. Gerçek devrimci kadrolar birbirlerine yardım etmeliler ve müşküllerine yardım için koşmalılar.

Size ve tüm arkadaşlara devrimci selâmlar.

Balıkesir'den bir devrimci öğrenci arkadaş

PROLETER DEVRİMCİ AYDINLIK'IN AÇIKLAMASI

Revizyonizm sağcı oportünizmdir. Oportünizmin bir çeşididir. Sağ ya da «sol» olsun oportünizmin her çeşidinin kaynağı burjuva ideolojisidir. Proletarya hareketinde ortaya çıkan bütün gerici akımlar burjuvaziye hizmet ederler. Devrime zararlıdırlar.

Dergimizde ta birinci sayıdan beri, ülkemizdeki çeşitli revizyonist ve oportünist akımlarla mücadele ettik. Devrimci teoriyi böylece kavradık. İlkemiz; doğrular, yanlışlarla mücadele içinde kavranır.» oldu.

Oportünizmin sadece bir çeşidiyle, revizyonizmle mücadele ettiğimiz ve diğerlerini ört bas etmeye çalıştığımız iddiası yalandır. Dergimiz, Aybar, Aren, Boran oportünizmine karşı mücadele içinde gelişti. Bu oportünistlerin düşünce ve davranışlarının proletaryanın kurtuluşu davasına zararlı olduğunu gösterdi. Bunların geniş devrimci kadrolar önünde mahkûm edilmesini sağladı. Bugün de revizyonist akımların temsilciliğini yapanlara karşı mücadele ediyoruz. Onların da, burjuvaziye hizmet ettiklerini ve devrimimize zararlı olduklarını ispatlıyoruz. Çok sürmeyecektir; devrimci kadroların büyük çoğunluğu revizyonistlerin saçmalarına ve hayallerine sırt çevirecek, Marksizm — Leninizm safında yer alacaklardır.

Bize bu eleştiriyi yöneltenler, kendi görüşleriyle, Aybar, Aren, Boran oportünizminin görüşlerine yeniden baksınlar. Aralarında büyük farklar yoktur. Temelde hepsi, Marksizm — Leninizm'in Devlet ve Devrim teorilerini reddetmektedirler. Biz, bütün oportünist akımların birleştikleri bu noktayı her seferinde teşhir edeceğiz.

İkinci noktayı her zaman açıkladık. Zaman Zaman dergimizde aydın eğilimlerinin yol açtığı önemli hatalar yaptık. Bunları cesaretle eleştirdik. Hatalarımızı yenmek için çalıştık. Çalışıyoruz.

Bundan böyle de hatalarımıza karşı susmamalı onları eleştirmeli ve düzeltmeliyiz. Bu konuda sadece dergimizin yazı kurulu değil, bütün arkadaşlar sorumludurlar. Hepimiz, eleştiri — özeleştiriyi doğru uygulayarak hatalarımızı yenmeliyiz

FRANKFURT SOSYALİST BİRLİĞİNDEN

Derneğimizin kuruluşundan bu yana verilen ideolojik mücadeleyle yola gelmeyecekleri görülen çeşitli revizyonist ve oportünist gruplara bağlı proletarya hainlerini birkaç ay önce ihraç ettik. Kendi hazırladıkları burjuva tüzükleri, ta başından beri bize bu hakkı veriyordu. Fakat biz, Frankfurt Sosyalist Türk Birliği Yönetim Kurulu'ndaki proleter devrimciler, kendilerine uzun zaman birlik — eleştiri, özeleştiri — birlik ilkelerine göre davrandık. Bununla, aramızda olan ve henüz dostunu düşmanını tanımayan proleter arkadaşlara dostlarını düşmanlarını tanıtmak istiyorduk.

Bu yönde doğru devrimci çizgimiz; Türkiye halklarının Türkiye'de yürüttüğü doğru devrimci çizgi ve dünya halklarının yürüttüğü mücadelelerin devrimci yolu oldu. Bunu kongremizde raporumuzda açıkladık. Derneğimizdeki zaferi sağlamamızda bize en büyük destek ve yolgösterici İŞÇİ — KÖYLÜ Gazetesi ve Proleter Devrimci AYDINLIK dergisi oldu.

İŞÇİ — KÖYLÜ Gazetesi burada bizlere Türkiye'deki devrimci arkadaşlarımızın yürüttüğü mücadeleleri, yani işçi ve köylü hareketlerini zamanında doğru olarak gösterdi. İŞÇİ — KÖYLÜ Gazetesi bizim Türkiye'de mücadele veren işçi, köylü dostlarımızdan aldığımız mektuptu. Biz her zaman radyolarda, burjuva gazetelerinde okuyup duyduğumuz devrimci işçi, köylü ve gençlik hareketlerini İŞÇİ — KÖYLÜ Gazetesini okuduktan sonra değerlendirebiliyorduk...

Uzun zamandır bir yandan dernek içinde revizyonistlerle mücadele ederken, diğegr yandan Frankfurt sokaklarında sattığımız İŞÇİ — KÖYLÜ Gazeteleri bize yeni arkadaşlar kazandırdı. Aramıza katılan bu arkadaşlar bizlere yeni kararlar aldırdılar. O da artık revizyonistlerle beraber olamayacağımız ve onları saplandıkları batakta bırakmamızdı.

Dernekten çıkardığımız bu kişiler,, derneğin tüzüğüne uymuyorlar, toplantılara katılmıyorlar ve aidatlarını ödemiyorlardı. Genel kurula taahhütlü mektupla çağırdığımız halde gelmediler.

Bu proletarya hainleri İŞÇİ — KÖYLÜ Gazetesini satan arkadaşlarımız üzerine adam saldırtmaya başladılar. Bizleri böylece susturacaklarını, kendi hainliklerini ört bas edeceklerini sanıyorlarsa, yanılıyorlar. Çağımız, emperyalizmin, revizyonizmin ve tüm gerici, çıkarcı hain ideolojilerin çöküşü, işçi sınıfı ideolojisinin zaferi çağıdır.

Yaşasın Proleter Devrimci İdeolojisi!

Yaşasın Dünya ve Türkiye Halklarının Proleter Devrimci Mücadeleleri.

Yaşasın İŞÇİ — KÖYLÜ ve Proleter Devrimci AYDINLIK!

Frankfurt Sosyalist Türk Birliği
Adına İşçi Çetin Sütuna

PROLETER DEVRİMCİ AYDINLIK'IN AÇIKLAMASI

Devrime zararlı revizyonist ve oportünist akımların her türlüsüne karşı doğru olarak yürüttüğünüz mücadelenin başarısını kutlarız. Bu başarınız proleter devrimci mücadelemizin, halkımızın kurtuluş mücadelesinin başarısıdır.

Arkadaşlar, Lenin'in «Oportünizmle ve emperyalizmle mücadele birlikte yürütülmelidir» öğretisine sadık kalarak hareket ettiniz. Bir yandan dernek içindeki sağcı akımlara karşı mücadele ettiniz, öte yandan harekete yeni arkadaşların katılmaları için çalıştınız. Ülkemizdeki halk düşmanı AP. iktidarının işsizliğe terkettiği ve şimdi de Almanya'da tekellerin sömürü ve baskısı altında bulunan işçi kardeşlerimizin mücadelesine sarıldınız. Onların haklarını savundunuz. İŞÇİ — KÖYLÜ Gazetemizi orada işçi yığınlarına ulaştırdınız. Ülkemizdeki mücadeleyi duyurdunuz. Bu sizin için aynı zamanda bir mücadele ve eğitim aracı oldu. Harekete yeni arkadaşların katılmasını da sağladı.

Birlik — eleştiri, özeleştiri — birlik yöntemini doğru uygulayarak ve oportünizmle mücadelede kitlenin bilinç seviyesini adım adım ilerleterek sonunda proleter arkadaşları davamıza kazandınız. Bu en güzel bir başarıdır. En çok buna sevindik.

Devrimimize zararlı, yola gelmez olanları dernek tüzüğünce ihraç ettiniz. Onlar derneğe aidatlarını ödemeyecek, toplantılara katılmayacak ve halkın kurtuluşuna zarar verecek kadar oportünizme bağlıdırlar. Onların davası işçi sınıfı hareketini silâhsız bırakmak, Marksizm — Leninizm'in evrensel ilkelerini reddetmek, kendi burjuvaca düşüncelerini onun yerine koymaktadır. Tabiatıyla bu düşüncelerin işçi sınıfı hareketinde yeri yoktur.

Fakat arkadaşlar, başarılar bizi kibirliliğe, gevşekliğe ve pasifliğe itmemelidir. Eğer böyle davranılırsa bu bizi devrimden uzaklaştırır. Başarılar bizim mücadele azmimizi kamçılamalı, devrime bağlılığımızı artırmalı ve daha çok çalışmamızı sağlamalıdır. Unutmayalım ki daha işin başındayız. Ülkemizde halk düşmanları iktidardadır ve her geçen gün devrimci harekete karşı saldırılarını artırmaktadır. Önümüzdeki görevleri doğru tesbit etmeliyiz :

1 — Marksizm — Leninizm – Mao Zedung Düşüncesiyle silâhlanmış, eleştiri — özeleştiri yöntemini uygulayan, halkla kaynaşmamış devrimci bir parti,

2 — Bu partinin önderliğinde bir halk ordusu,

3 — Bu partinin önderliğinde, İşçi — Köylü ittifakı temelinde, bütün halkın devrimci cephesi.

Halkın devrimci iktidarını kurmak için başlıca bu üç silâh gereklidir, Bunları mücadele içinde gerçekleştirmek için canla başla çalışmalıyız.

Arkadaşlar, bugüne kadar uyguladığınız eleştiri — özeleştiriyi devamlı uygulamalıyız. Biz iş yaptıkça hatalarımız olacaktır. Hatalarımızı da ancak bununla yenebiliriz. Dernekte üyelerimizin birliğini pekiştirmeliyiz. Bu birlik, Marksizm — Leninizm — Mao Zedung Düşüncesi temelinde ve halkımızın devrimci iktidarını kurmaya yğnelen mücadeleci bir birlik olmalıdır. Bunun için işçi olmayan arkadaşların her türlü burjuva ve küçük burjuva duygularını ve alışkanlıklarını terketmeleri ve proleterleşmeleri şarttır. İşçi arkadaşların ise eğitimlerini devam ettirmeleri ve ideolojik seviyelerini yükseltmeleri gerekir.

Birliğimizi sağladıkça bizler oradaki işçi sınıfımız içindeki çalışmalarımızı daha da artırmalıyız. İŞÇİ — KÖYLÜ satışlarını şimdi daha büyük gruplar halinde düzenlemeliyiz. Orada çalışan binlerce işçi kardeşimizle birleşmeliyiz. İşçiler içinde ideolojik çalışmaları artırmalı, işçilerin meselelerine eğilmeli ve onların haklarını en iyi bir şekilde savunmalıyız.

Revizyonistlere gelince; yola gelmez olan hainlerin maskelerini bütün işçiler önünde düşürmeliyiz. Onların burjuvaca fikirleriyle devrime zarar vermelerine engel olmalıyız. İçlerinden hatalarını anlamış ve içtenlikle özeleştiri yapanlarıyla birleşmeliyiz.

Marksizm — Leninizm — Mao Zedung Düşüncesini devrimimizin somut pratiğiyle yaratıcı bir şekilde birleştirirsek başarıya ulaşacağız.

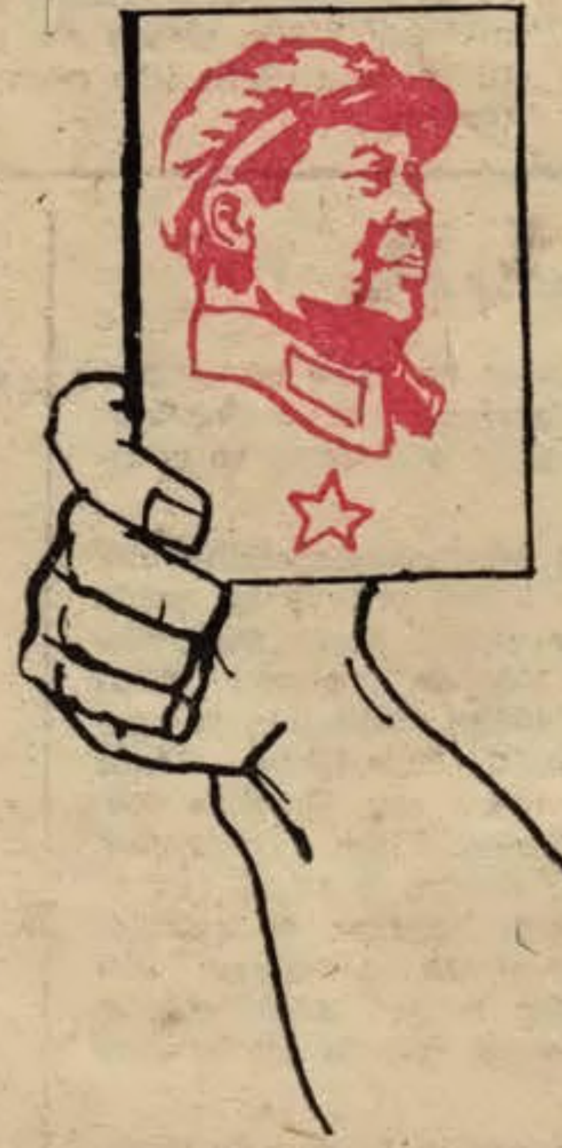
Birliğimizi yeniden pekiştirelim!

Mücadeleye dört elle sarılalım!

Bizi bekleyen çetin görevlere hazırlıklı olalım!

Frankfurt Sosyalist Birliği'nin yöneticilerine, üyelerine ve bütün arkadaşlara devrimci selâmlar.

Halkımızın kurtuluşu yolunda omuz omuzayız.

Haftalık dergi * Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Omer Ozerturgut * Yönetim Yeri ve Yazışma Adresi : Adakale Sokak 28/1, Kızılay — Ankara * Dizgi — Baskı : Ulusal Basımevi * İstanbul Temsilciliği: Sekbanbaşı Sok. Manolya Pasajı No: 3 Beyazıt * İzmir Temsilciliği: 900, Sok. Gönen İşhanı Kat 5 * Alibeyköy Temsilciliği: Kemerburgaz Caddesi 54 * Berlin Temsilciligi :1 Berlin 12, Schillerstrasse 64 * Münih Temsilciliği : 8 München 19, Orfftrasse * ABONE ŞARTLARI : Yıllık 40, Altı Aylık 20 TL; Avrupa ve Orta Doğu : Yıllık 90 Altı Aylık 45; Diğer Ülkeler : Yıllık 150, Altı Aylık 75 TL * İlân Şartları : Santimi 20 TL. Yayın İlânları indirimlidir * Banka Hesap No.: Ziraat Bankası, Kızılay Şubesi 641 268 * İstanbul Dağıtımı : Fuat Büte, Ankara Caddesi 34 * Ankara Dağıtımı : Ankara Umum Gazete Bayileri